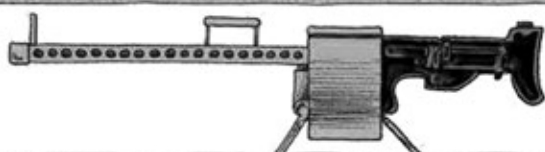

مطبوعات،

پر قدرت ترین اسلحه جنگی امریکا

جنگ اول جهانی

جنگ دوم جهانی

جنگ سوم جهانی

«بمب‌ها، طیاره‌ها، تانک‌ها و تجهیزات تخریبی دیگر در درجه دوم اهمیت برای جنگ علیه تروریسم اند. ترسناک‌ترین و پر قدرت ترین اسلحه در زرادخانه امریکا کدام است؟ مطبوعات ما.»

همبستگی

صاحب امتیاز: حزب همبستگی افغانستان

مدیر مسئول: سید محمود «همرزم»

شماره تماس: ۰۰۹۳-۷۷-۳۷۶۱۷۷۷

شماره جواز: ۸۷

در این شماره:

- پرکنډ د پاکستان د دولت يرغل،
د امريکا شیطاني دسيسه ده ۱
مطبوعات، پر قدرت ترين اسلحه جنگي امريکا ۴
د افغانستان لمرنی سپوږمکی د پردی شاته ۱۲
ديکتاتور بنيادگرای ترکیه در چند قدمی نابودی ۱۷
«نوی نړی جوړه کړو» او هرڅه لاس ته راوړو ۲۲
در آلمان فاصله فقر و ثروت هر روز بیشتر می شود ۲۶
دشنام های لمپانه، افشاگر ماهیت گلبدینی ها ۲۹
یادبود شایسته از یک قیام شکوهمند ۳۲
«طالبان معتدل» چال تازه کززی برای تداوم قدرت ۳۷
وجدان انتظامی و شجریان کجا
وجدان هنرمندان افغان کجا ۴۳
په ټاکنو کې د جنایتکارانو شتون
په دموکراسي ملنډی وهل دی ۴۹
امان الله د نالوستو وگړو غم خوار ۵۷
گزارشی از مظاهره‌ی «حزب همبستگی افغانستان»
در ولایت کنړ ۶۰
قصابان طالبی چرا رها می شوند؟ ۶۴
بناغلی محقق، له هغو سره چی د بنځو تیونه یی پرې
او د بندیانو پر کوپړیو یی میخونه ټکوهل، باید څه وشي؟ ۶۹
افشار بیست سال بعد از خرمستی تنظیم‌ها ۷۲
اعتراضات کارگران در امریکا
نشانه فروپاشی سیستم استثمارگر ۷۷

پرکنډ د پاکستان د دولت يرغل، د امريکا شیطاني دسيسه ده

له کلونو راهیسې د افغانستان د ډولاولو ستونزو ترڅنګ د پاکستان د پوځ توغندیز بریدونه چې په بنسټیزه توګه د ختیځ لور ولایتونو اوسیدونکي او په تیره بیا د کنړ ېې دفاع وګړي ګواښي چې د سیمې خلکو ژوند او شتمني یې له خطر سره مخ کړي ده. د پاکستان ترهګر

پالونکی دولت چې خپل شتون د سیمې په ګډوډۍ کې ویني، د خپل ارباب پر اشارې یې له خپل برید څخه تیری کړی او اوس د هوايي بریدونو دلارې غواړي د کنړ یو شمیر سیمې له استوګنې تشې او د ناپوه طالبانو د روزلو لپاره نوې جاله رامنځته کړي

د کابل فاسد دولت چې د بهرنیو هیوادونو لاسپوڅو څخه رامنځته شوی، زموږ پر خلکو د پاکستاني رژیم د جنایت پروړاندې ننداره کوي او زموږ د خاورې

سرحدی سیمو د نیولو پروړاندې یې چوپتیا غوره کړې ده. ارگ ناستي چې د پاکستانی جنریالانو پروړاندې سرکوزي دی، د څو غولونکو جملو په وړاندې کولو سره چې په سرحدونو کې یې ځواکونه تیارسی درولي دي، پدې وینا سره یې خپلې رسنۍ بوختې او پرځان یې پټی سپک کړ.

په کنړ کې د بنځی گدون د پاکستان د دولت پر ضد د افغانستان د همبستگي گوند لاریون کی

د نوازشریف او د نورو شریکانو پر رهبرۍ د پاکستان ناوړه دولت د خپلو او د سیمې خلکو پروړاندې د پروني غلوونکي سیاست ادامه ورکونکي دي او سي. آی. ای او ام. آی. شپږ سره یوځای گام پورته کوي. دغه ناوړه دولت د ایران ویني څښونکي رژیم په څیر تل زموږ د خپل شویو کهوالو له مجبوریتونو، بی برخی کول او

ملا ماتیدونکي بیوزلۍ څخه د اېزار په توگه په افغانستان او سیمه کې د بنسټپالو ویروس د قوي کولو لپاره ګټه اخلي. د پاکستان دولت کوبښن کوي چې د یو شمیر افغان هیوادپلورو او د ګلبدين، ملاعمر، حقاني او نورو چټلو باندونو پرمټ بدمرغه افغانستان تر کلونو کلونو خپل سیاسي، اقتصادي، کلتوري او آن تر نظامي محاصرې کې ولري. د پاکستان سیاست چلوونکي اوسمهال هڅه کوي، څو په ټاکنو کې د جگړه مارانو ټیم د عبدالله په مشرۍ ګټونکی کړي، یو ځل بیا خپل پروني بې ځوکۍ چوپړان د نویمې تورې لسیزې په څیر د واک پر ګدی کښینوي. امریکایي تیری کوونکي د خپل نظامي شتون، افغانستان څخه په آسیا کې د مورچل په توگه کټه اخیستنه او دغه راز نورو دسیسو لپاره اړتیا لري چې د پاکستان د ځواکونو په مرستې سره چې په سیمه کې یې بالکی دی، هر ډول ګډوډي ته لمن ووهي او له دې ویجاړونکي اوور څخه ګټه پورته کړي. د امریکا له اشارې پرته د ده چوپړه دولت هیڅکله د دې جرئت نلري چې د افغانستان پرځاورې تیری وکړي او زموږ پر خلکو زرگونه توغندي ورواچوي. که چیرې د پاکستان توغندیز برید د امریکا د سر خوځښت له ځان سره نه درلودی، نو سپنې ماڼۍ په افغانستان کې خپل نظامي پرمختللي تجهیزات چې ارزښت یې تر اوو میلیاردو ډالرو رسیده، د پاکستان پوځ ته نه ورکول.

خرنگه چې زموږ خلکو د امریکا او متحدینو تیرۍ، لوټ، وژنه او د بشریت ضد نه هیږدونکي جنایتونه له ډیر نیردې څخه حس کړي دي، د افغانستان د ویجاړتوب شاوخوا څلورو لسیزو په لړ کې د پاکستان د دولت د نه بخښنې سلگونه جنایتونه، تیري، لاسوهنې او چوپړي، نه له یاده اوباسي او نه به یې وبخښي. موږ څو وارې ویلي او ټینګار مو کړی، ترڅو چې د چوپړه رژیمونو پرځای دموکراتیک او پرمختللي دولتونه واک ترلاسه نه کړي، د پولې دواړو اړخونو کې به امنیت او سوکالي رامنځته نشي.

د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» د پاکستاني نظامیانو یرغل امریکایي پروژه ګڼي او خپل ملت سره په یو آواز د زور بنودنې دغه عمل په کلکه غندي او غبرګوي، ترڅو چې زموږ د ملت له سر څخه د امریکا سیوری لیرې نشي او ارګ او کابینه د آی. اس. آی او وواک له زنځیري غلامانو ستره نشي، زموږ خاورې کې د پاکستان او ایران د جنایتونو او لاسوهنو مخه نه نیول کیږي.

زموږ هیواد څخه د امریکا، ناتو، پاکستان، ایران او نورو جنایت پالونکو دولتونو پر وینو ککړ لاسونه لنډیدونکي نه دي، مګر دا چې زموږ خلک یو بل ته په لاس ورکولو سره د دوی چوپړان او باړه اخیستونکي د محکمې میز ترشا راکاږي او د خپلو کړنو سزا وويني، ځکه همدوی خپلو بهرنیو بادارانو ته د لاسوهنې، ویجاړتوب او لوټ زمینه چمتو کوي.

د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» د پرمختللي او مترقي ډلې په توګه هوډ لري چې د امریکایي بنکیلاګرو، متعصبو بنسټپالو او پلورل شویو روڼ اندو د خاینانه او د خلکو ضد سیاستونو پر وړاندې به ولاړ او د هغوی څیرې به برېښوي او په دې لار کې هغو وګړو ته چې د هوساینې او دموکراسي لپاره د ویجاړونکو عواملو پر وړاندې مبارزه کوي، د زړه له کومې لاس ورکوي او د آزاد او بسیا افغانستان لپاره د غوڅ یووالي غوښتونکی دی.

**خپلو وینو سره د دې خاورې د هرې ټوټې ساتنه وکړو!
لنډې دي وي د مداخله کوونکو او د دوی د چوپړانو لاسونه!**

د افغانستان د همبستګۍ ګوند

۱۳ غبرګولي ۱۳۹۳ - ۳ جون ۲۰۱۴

نویسنده: فرزاد

مطبوعات، پر قدرت ترین اسلحه جنگی امریکا

«بمب‌ها، طیاره‌ها، تانک‌ها و تجهیزات تخنیکی دیگر در درجه دوم اهمیت برای جنگ علیه تروریسم اند. ترسناک‌ترین و پر قدرت‌ترین اسلحه در زرادخانه امریکا کدام است؟ مطبوعات ما.»

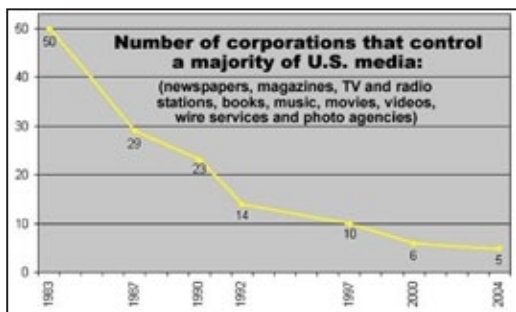
NewsWithViews.com سایت (Tom Adkins) تام ایدکس

در تکسی شهری از یک گوشه کابل به گوشه دیگر روان بودم که نطق هفته‌وار کُرزی از ورای رادیو پخش می‌شد. کُرزی رشد رسانه‌ها و آزادی بیان را بزرگ‌ترین دستاورد حاکمیت سیزده ساله‌اش خواند. پیرمردی که

در کنارم نشسته بود بلافاصله گفت: «در گذشته به دهن مردم قفل می انداختند اما گوش حاکمان باز بود، کرسی راه ساده تر را انتخاب کرد، به گوش خود و کابینه اش قفل انداخت ولی دهن مردم را باز گذاشت.»

درمورد بسط بی سابقه رسانه های افغانستان طی سیزده سال گذشته حرف های ناگفته بسیاری وجود دارند که از دید مردم همیشه پنهان نگهداشته شده اند. درک عوامل سربرآوردن سمارق وار صدها نشریه و رادیو و تلویزیون و تمویل آن ها توسط امریکا و متحدانش ممکن نیست مگر این که مروری بر تاریخچه سوءاستفاده استعمار امریکایی از مطبوعات داشته باشیم که امروز از آن منحیت «امپریالیزم رسانه ای» یاد می شود.

زمانی که نوکران روس در کشور حاکم بودند، آنان با هدایت مستقیم اربابان روسی شان دهن مردم را بو کشیده هر صدای مخالف را خفه می کردند و هیچ رسانه «آزاد» وجود نداشت. این خفقان در

دوران حاکمیت تنظیم ها و طالبان با شیوه های قرون وسطایی تر آن ادامه یافت. اما چندین دهه می شود که امریکا شیوه های نوین به زنجیرکشیدن ملت ها را به پیش می برد که در افغانستان نیز سیزده سال است که با نمونه های متنوع آن مواجهیم.

امریکا در کنار زرادخانه نظامیش، از رسانه ها همچون سلاحی برای به بردگی کشانیدن ملت ها بیشترین سود را می برد. این کشور به هرجایی که قصد دست اندازی دارد، ابتدا با گسیل چینل های تبلیغاتی و استفاده از شعارهای دروغین «آزادی بیان»، «آزادی مطبوعات» و «دموکراسی»، زمینه ذهنی را برای تجاوز و اسارت ملت ها آماده می سازد و این را با صرفه ترین و سهل ترین راه رسیدن به اهداف شیطانی اش تشخیص داده است. آنان چندین دهه است به تجربه دریافته اند که یکی از موثرترین و همه گیرترین ابزار تحمیق و شستشوی

مغزی مردم، سوءاستفاده از مطبوعات است. به همین منظور، سی آی ای در سال ۱۹۵۰ «رادیو اروپای آزاد» را راه اندازی و تمویل نمود که تا امروز تحت عنوان «رادیو آزادی» در ده‌ها کشور و منجمله افغانستان نشرات و تبلیغات زهرآگین دارد.

برای نخستین بار در تاریخ، امریکا در جنگ اول خلیج در ۱۹۹۱، شبکه تلویزیونی سی.ان.ان را که آن زمان تنها چینل تلویزیونی خبری بیست و چهار ساعته جهان بود، جهت جهان کشایی‌اش به کار گرفت. با استفاده از تکنولوژی مدرن و ستالیت، ارتش امریکا اخبار فلترشده از میدان جنگ با عراق را منطبق با سیاست‌هایش انعکاس داده افکار عامه را تحت بمبارد تبلیغاتی قرار داد. ایریک مارگولس در مقاله‌ای تحت عنوان «کاربرد از مطبوعات به مثابه یک اسلحه» که به تاریخ ۲۱ اکتوبر ۲۰۰۱ در «تورنتو ستار» منتشر شد، نوشت:

«واشنگتن برنامه داشت موفقیتی را که با انحصار، فلتر و شکل‌دهی تمامی اخبار از عملیات‌های نظامیش در جنگ خلیج در ۱۹۹۱ علیه عراق بهره‌مند شده بود در افغانستان تکرار نماید. تا امروز تعداد عراقی‌های کشته‌شده در اثر بمباردمان‌های امریکا یک راز باقی مانده است.»

در عصر ارتباطات، رسانه‌ها وسایلی اند که بدون اجازه وارد خانه‌های مردم می‌شوند، ذهن و مغز آنان را در محاصره می‌گیرند و به صورت غیرارادی و با شیوه‌های عوام‌فریبانه، افکار و دید آنان را به مسیر دلخواه منحرف می‌سازند. تونی شوارتز (Tony Schwartz)، نویسنده امریکایی و متخصص اعلانات تلویزیونی، در کتابی تحت عنوان «رسانه‌ها، خدای دوم» می‌نویسد:

«خداگونه، یک رسانه با هدایت توجه میلیون‌ها تن به یک واقعه و به صورت هماهنگ می‌تواند مسیر جنگ را تغییر دهد، یک رئیس‌جمهور و یا پادشاه را به زیر کشد، خوار و زیون را بالا کشد و پرافتخار را تحقیر کند.»

در رسانه‌های به ظاهر «آزاد» آمریکا، دروغ، ربا، سانسور و جعل به صورت سیستماتیک و با شیوه‌های نوین صورت می‌گیرد. پروفیسر نورمن سالومن و ریس ارلیچ در کتاب «حمله به عراق: آنچه رسانه‌های خبری به شما نگفتند» از زبان یک خبرنگار آمریکایی ای که از سانسور آشکار در رسانه‌های آن کشور به جان رسیده است، نقل می‌کنند:

«هر بار که پیشنهاد می‌کنم گزارشی از تأثیرات مرگبار تحریم‌ها بر مردم عادی و بینوای عراق تهیه کنم، روسایم می‌گویند که این خبرها قدیمی شده‌اند در حالی که خود آنان هیچ گاه از پرداختن مجدد به اخبار مربوط به فساد و ستمکاری مسوولان عراقی خسته نمی‌شوند.»

هلن توماس، خبرنگار پرآوازه «یونایتد پرس انترنشنل»، که چندین دهه اخبار کاخ سفید را انعکاس می‌داد، در ۲۰۰۲ وقتی به جنبش ضدجنگ عراق پیوست، در سخنرانی‌ای در پوهنتون ام.آی.تی اعتراف نمود: «من تا کنون پنجاه سال است که خودم را سانسور می‌کنم.»

امریکا که خود را «مهد آزادی» می‌داند، عملاً به کشوری بدل شده که یک فیصد میلیاردر هستی جامعه را در چنگ گرفته و به ملل دیگر نیز ماشین‌های مرگ و بربادی صادر می‌کنند. کانیا دی‌المیدا (Kanya D'Almeida) در «انترپریس سرویس» (۲۱ جنوری ۲۰۱۲) می‌نویسد:

«در کشوری که قانون اساسی ۱۷۸۷ آن وعده داده بود که توسط مردم و برای مردم باشد، یک فیصد پولدارترین‌ها تمامی بنیادهای دموکراسی را ربوده‌اند.»

در رسانه‌های آمریکا از جنبش‌های میلیونی ضدجنگ، «جنبش وال استریت»، تظاهرات وسیع ضدجهانی‌سازی و غیره که همه‌روزه شهرهای بزرگ

آن کشور را به طور بی سابقه‌ای به صحنه نبرد بدل می‌کند، خبری نیست. اگر خبری نیز نشر کنند، آنان را به صورت جمعی اوباش نمایش داده این جنبش‌های خروشان را بی ارزش وانمود می‌سازند.

پروفسور نوام چامسکی، اندیشمند معروف امریکایی که روی شیوه‌های تبلیغاتی مطبوعات امریکا تحقیقات عمیقی نموده‌است، در مقاله‌ای تحت عنوان ده روش برای اغوای مردم بوسیله رسانه‌های جمعی یکی از اصلی‌ترین این شیوه‌ها را، که در اکثر رسانه‌های افغانستان نیز عیناً تعقیب می‌گردد، چنین شرح می‌دهد:

«عنصر اصلی هدایت جامعه عبارت است از انحراف توجه مردم از مشکلات اساسی و تصمیمات محافل سیاسی و اقتصادی از طریق اشباع دایمی فضای جامعه با اخبار و اطلاعات مربوط به مسایل کم‌اهمیت اجتماعی. روش انحراف اذهان عمومی از این جهت بسیار حایز اهمیت است که امکان کسب آگاهی‌های جدی در عرصه‌های علوم، اقتصادیات، روانشناسی، نیوروبیولوژی و سیبرنتیک را از شهروندان سلب می‌کند.»

امریکا در کنار زرادخانه نظامیش، از رسانه‌ها همچون سلاحی برای به بردگی کشانیدن ملت‌ها بیشترین سود را می‌برد. این کشور به هرجایی که قصد دست‌اندازی دارد، ابتدا با گسیل چینل‌های تبلیغاتی و استفاده از شعارهای دروغین «آزادی بیان»، «آزادی مطبوعات» و «دموکراسی»، زمینه ذهنی را برای تجاوز و اسارت ملت‌ها آماده می‌سازد و این را با صرفه‌ترین و سهل‌ترین راه رسیدن به اهداف شیطنانی‌اش تشخیص داده‌است.

غول‌های رسانه‌ای در امریکا و سایر کشورهای بزرگ همان‌هایی اند که شاه‌رگ‌های اقتصادی کشورها را در چنگ داشته و بزرگ‌ترین شرکت‌های انحصاری و منجمله کارخانه‌های اسلحه‌سازی و شرکت‌های نفتی را در اختیار دارند. آنان با استفاده از سرمایه هنگفت، تجهیزات مدرن، وسایل پیشرفته ماهواره‌ای و با استخدام کارمندان مجرب واقعات جهان را منطبق با منافع

دولت‌های جنگ‌افروز شان پوشش می‌دهند و بر جریان تبادل اطلاعات بخصوص در کشورهای فقیر سلطه کامل دارند.

پروفسور نورمن سالومن، محقق آمریکایی در کتاب «شما همیشه دروغ گفته‌اید»، شش شرکت ابررسانه‌ای آمریکا را مورد بررسی قرار داده‌است که انحصار حجم وسیع اطلاعات را به خود اختصاص داده‌اند. این شش شرکت در واقع افکار عامه را در اختیار داشته به سمتی هدایت می‌کنند که منافع اقتصادی شان اقتضا نماید. در عصر جهانی‌شدن، این رسانه‌ها محدود به آمریکا نمانده بلکه در تمام جهان بر جریان تبادل اخبار حاکمیت می‌چلانند.

یکی از این شش غول رسانه‌ای «نیوز کارپوریشن» است که مربوط به روبرت مرداک (Rupert Murdoch) می‌باشد. او سلطان رسانه‌ای جهان خوانده می‌شود و چینل‌های متعدد تلویزیونی، رادیویی و روزنامه‌ها و مجله‌ها را در سراسر جهان در اختیار دارد. امپراتوری رسانه‌ای او حجم وسیع اطلاعات را در انحصار داشته با دقت تمام افکار مردم را منحرف و همان چیزهایی را به ذهن شان جا می‌دهد که برای منافع شرکت‌های فراملیتی و دولت‌های متجاوز موثر باشند. موبی‌گروپ سعد سلطانی که چینل‌های «طلوع»، «طلوع نیوز»، «لمر» و رادیو «ارکوزیا»، «آرمان» و غیره را در دست داشته و بیش از ۵۰٪ بینندگان را به خود جلب نموده، روابط تنگاتنگی با «نیوز کارپوریشن» دارد. گفته می‌شود مرداک بیش از ۳۰٪ در موبی‌گروپ سهم دارد. به همین دلیل است که «طلوع» بیش از هر چینل دیگر کشور به بازوی تبلیغاتی آمریکا بدل شده و میلیون‌ها دالر کمک یو.ایس.آید نیز به آن واریز می‌گردد. همانند رسانه‌های طراز اول آمریکا، «طلوع» با مدیریت پلان‌شده افکار عمومی، آنان را به سمتی سوق می‌دهد که پلان‌های تجاویز آمریکا نیازمند آن است.

غول‌های رسانه‌ای با تحقیقات وسیع در مورد چگونگی تسخیر افکار عامه، نیرنگ‌های جدیدی را برای نفوذ عمیق‌تر بر روان مردم ابداع کرده به کار می‌بندند. کورت لوین (Kurt Lewin) یکی از تیوریسین‌های آلمانی تبار آمریکایی می‌باشد که تیوری‌هایش را که از گرایش‌ات فاشیستی او نشئت گرفته‌اند، در خدمت سی.آی.ای قرار می‌دهد. او در کتابی تحت عنوان «چشم‌انداز زمان و اخلاق» راهنمای عملی را برای کوییدن روحیه ملت و

رهبران طرح ریزی کرده، می‌نویسد:

«یکی از روش‌های اساسی درهم‌شکستن روحیه ملی به واسطه استراتژی ارباب، عبارت است از رعایت دقیق این تاکتیک: باید انسان را همواره در حالت بالاترین و بی‌اعتمادی به وضعیت فعلی و ترس از آنچه که ممکن است در آینده در انتظار او باشد، نگه داشت. علاوه بر آن، اگر تزلزل جزئی بین تدابیر شدید انضباطی و وعده خوشرفتاری با همدیگر همراه با نشر خبرهای ضد و نقیض، ساختار شناخت اوضاع را مبهم می‌سازد، در این صورت، انسان تصور خود را از این که هر برنامه مشخص، او را به سوی هدف مطلوب می‌برد یا برعکس از آن دور می‌سازد، از دست می‌دهد. در چنین شرایطی حتی آن شخصی که به دنبال هدف مشخصی بوده و آماده است به خاطر آن خطر کند، در نتیجه تقابل نیروهای درونی مرتبط با انجام آن، فلج می‌شود.»

در افغانستان این تیوری‌های خایانه کورت لوین مو به مو توسط امریکا و نوکرانش با به خدمت گرفتن رسانه‌های تمویل شده سفارت امریکا عملی شده‌اند. نگهداشتن مردم «در حالت بالاترین و بی‌اعتمادی»، «ترس از آینده» و ... دقیقاً به زور رسانه‌های جمعی و یک مشت «کارشناسان» و «تحلیلگران» کرایه‌ای اشغالگران با دادن «اخبار ضد و نقیض» و تحلیل‌های هوایی مغایر با عینیت جامعه رواج یافته که زمینه را برای پیشبرد برنامه‌های غارتگرانه امریکا آماده نموده است.

تحقیقات نشان می‌دهند که مردم امریکا در مسایل جهانی ناآگاه‌ترین در سطح جهان اند و اطلاعات عمومی شان به طرز وحشتناکی ناچیز است. رسانه‌های آن کشور عمدتاً مردم را به مسایل کم‌ارزش داخلی و برنامه‌های تفریحی مصروف نگه می‌دارند و از حقایق و رویدادهای جهان اطلاع‌رسانی نمی‌کنند. در کشوری که افکار مردم توسط رسانه‌های تجارتي شکل داده می‌شود، مردم از

توانایی تجزیه و تحلیل اتفاقات و مسایل جامعه ناتوان می‌گردند و این زمینه را برای دولت مهیا می‌سازد که به آسانی آنان را فریب داده به مسیر دلخواه سوق دهد. یلیام ج. لدرر بی‌خبری و غفلت مردم کشورش را در کتابی تحت عنوان «ملتی از گوسفندان» به بررسی گرفته‌است.

دولت امریکا از بنگاه‌های خبری و روزنامه‌نگاران ضمناً منحیث جواسیس استخباراتی‌اش سود می‌برد. کارل برنشتین (Carl Bernstein) از نویسندگان روزنامه «واشنگتن پست» و برنده جایزه مهم پولیتزر، در سال ۱۹۷۷ نتیجه تحقیق‌اش درمورد استفاده سی.‌آی.‌ای از روزنامه‌نگاران منحیث جواسیسش را تحت عنوان سی‌آی‌ای و رسانه‌ها منتشر ساخته، نوشت:

«...خبرنگاران مورد استفاده قرار گرفتند تا خارجی‌ها را منحیث جاسوس استخدام و مورد کاربرد قرار دهند، معلومات را کسب و ارزیابی کنند و معلومات دروغین را بین مقامات دولت‌های خارجی پخش کنند. تعداد زیادی از آنان قراردادهای پنهانی با سی.‌آی.‌ای امضا نمودند و تعهد نمودند که هیچ‌گاه این داد و ستد شان را فاش نخواهند کرد.»

در کشوری که اخبار نیز به یک کالای تجارتنی تبدیل شده و دروغ و ریا بر فضای رسانه‌ای‌اش سایه سنگین افکنده، چطور ممکن است برای کشور دیگری «رسانه‌های آزاد» و «آزادی بیان» به ارمغان آورد؟ آنچه را کرسی دستاورد سیزده‌ساله‌اش اعلان کرد، در واقع دستاورد دولت امریکا برای کنترل افکار مردم ما در تلاش برای تبدیل آنان به عناصر ناآگاه، خنثی، مطیع، امریکا‌پسند و پسیف بود. امریکا صدها میلیون دالر را در جنگ تبلیغاتی‌اش در کشور ما به کار گرفت که تمویل چینل‌های تلویزیونی و رادیویی بخش عمده آن بود تا از این طریق نبض جامعه و روحیات مردم ما را به دست گرفته آنان را به راهی راهی که میل دارد، بکشانند.

ژباړې

د افغانستان لمړنۍ سپوږمکۍ د پردی شاته

لیکونکي: فرزاد | ژباړونکي: ذکرېا

خو ورځي تر مخه د افغانستان د مخابراتو او د معلوماتي تکنالوژۍ وزیر اميرزی سنگين په ډيرو نارو سورو د سپوږمکۍ نړۍ ته د افغانستان د ورننوتلو خبر ورکړ. هغه له يو فرانسوي شرکت «يوتل سټ» سره په فضا کې د افغانستان د

لمړنۍ سپوږمکۍ د ځای پر ځای کولو په هوکړه لاس ليک وکړ او هغه ئي يو تاريخي پرمختگ وباله، چي د سيمې هيوادونه تر اوسه د هغه تر لاسه کولو ارمان کي دي. خو د دی نيمگړې او له کاره لويديلی سپوږمکۍ په هکله حقايق د افغانستان د خلکو له سترگو پټ ساتل شويدي.

دغه سپوږمکۍ چي «افغانستان سټ يو» نومول شويده په فضا کي د ۴۸ شريچي درجي په مدار کي ځای پر ځای کيږي، دغه سپوږمکۍ تر دی وړاندي د «ډير ناوړه فني زبان» له مخي د «يوتل سټ» له تجارتي دايريځي څخه گوښه شوي وه، په لمړيو

دوه کلونو کی کله چی د مخکی په مدار کی ځای پر ځای شوه عملاً پرته له کومی گټې په فضا کی سرگردانه چورلیده.

دغه سپوږمکی د فرانسوی شرکت EADS Astrium او د هندوستان د فضایی سازمان شریک تولید دی چی د ۲۰۰۸ (*) کال د سېتمبر په ۲۰ نیټه د Ariane 5 ECA راکټ پواسطه له Hot Bird 9 سپوږمکی سره یو ځای فضا ته وتوغول شوه تر څو انټرنیټې، تلویزیوني چینلونو خپرول او د نورو سپارل شوو دندو لیرد سر ته ورسوی. د هغی لمړنې نوم W2M وه، باید د W2 سپوږمکی ځای چی عمر یی په ۲۰۱۰ کال کی پای ته رسید، نیولای وای. هغه وخت چی په ۱۶ شرقی درجه موقعیت کی د W2M د ځای پر ځای کیدو هڅی روانی وی، دغه سپوږمکی له تخنیکي نیمگړتیاؤ سره مخامخ شوه. په ۲۰۰۹ کال د جنوری په ۲۸ نیټه «یوتل سټ» په یوې خبرتیا کی وویل «یو پیاوړی نیمگړتیا چی د انرژي سیستم لاندینی برخه یی سخته اغیزمنه کړیده، نشی کولای د سوداگریزو موخو لپاره ورڅخه کار واخیستل شی» نو ځکه یی د هغه له تسلیمیدو څخه ډډه وکړه.

گایولیانوبریتا د یوتل سټ رئیس دغه نیمگړتیا د یوتل سټ لپاره یوه ناوړه ناهیلیتوب او زیان بللی وه. د «دي هندو» ورځپانې د ۲۰۰۹ کال د فبرورې په ۲۵ نیټه د مدهاوان نینرد هند د فضایی څیړنو د سازمان رئیس له خولې لیکلی وه چی: «دغه شرکت په سپوږمکی کی د فنې نیمگړتیا شته والې منې، او د هغه د لاملونو موندلو لپاره یی د څیړنو خبر ورکړی دی.» په پای کی د «دی نیو اندین اکسپرس» په ۲۰۱۰ کال د جولای په ۱۱ نیټه ولیکل: «دغه سازمان په سپوږمکی کی له بهر څخه د راستول شوو کارول د W2M د ناکامې اصلې لامل گڼې چی د بیارغونی امکان هم نلری.»

یوتل سټ په خپل یو مالې گزارش کی ولیکل چی له W2M څخه د گټې نه اخیستو په دلیل یی د ۲۰۰۹ کال د فبرورې په ۲۷ نیټه د بیمې له شرکت څخه د یو بشپړ تاوان تر عنوان لاندی د غرامت غوښتنه وکړه چی په ۲۰۰۹ کال د جون په میاشت کی یی یوسل او شل نیم میلیونه (۱۲۰۵۴۵۵۰۰) یورو بیمه تر لاسه کړه. دا پداسی حال کی ده چی یوتل سټ تر دې پخوا هم ۱۸۰۰۰۰۰ یورو د سپوږمکی د ټاکلی وخت په موده کی ځنډ له امله هندې شرکت څخه د جریمې په توگه تر لاسه کړي وی.

د سیټلایټس د سایټ له نظره د دغی سپوږمکی د انرژي په سیستم کی نیمگړتیا د هغې د بتری د چارچولو ظرفیت ډیر کمزورې کړیدی، د سپوږمکی د اړتیا وړ ۷ کیلو واټه بریښنا چی یواځی د لمړیزو (سولر) تختوپوری تړلی ده، چی د منې او ژمې

په موسم کې د برېښنا له ډیر زیات کمښت سره مخامخ کېږي. که څه هم یوتل سټ د دغې سپوږمکۍ د کارې اندازی په هکله څه ویلی ندي خو د ځینو نورو سايټونو د معلوماتو له مخې له ۳۰ لیږدوونکو Transponder څخه چې په سپوږمکۍ کې ځای پر ځای شويدي د هغوی ۲۱ لیږدوونکي په بشپړه توګه له کاره لويډلي، یواځې پاتې ۹ ماشینونه ئي نیمه فعال دي چې د کمزورو سگنالونو له مخې هغوی څخه په تجارتي برخو کې کار اخیستل نا شونې دي. د افغانستان د مخابراتو وزارت د وینا له مخې، افغانستان ته د دغې سپوږمکۍ ۴ لیږدوونکي ماشینونه RU-Band په واک کې ورکړل شويدي.

له دغې سپوږمکۍ څخه د مکياژ شوی سایټ Space Mart انځور

د W2M له نا کامې وروسته «یوتل سټ» د یوې بلې W3M سپوږمکۍ د سپارښت غوښتنه وکړه ترڅو د زیانمنې شوي سپوږمکۍ دنده په غاړه واخلي، خو دغه سپوږمکۍ هم د ۲۰۱۰ کال د اکتوبر په میاشت کې فضا ته د لیږد په وخت کې ویجاړه او له کاره ولويده.

دغه سپوږمکۍ له ۲۰۱۰ کال څخه تر ۲۰۱۴ کال پورې

د نورو سپوږمکېو تر څنګ چې په مختلفو مدارونو کې ځای لري د یو لنډ مهالې مرستندویه سپوږمکۍ په توګه د کوچنیو خدمتونو وړاندي کولو لپاره کارول کیده. له همدې کبله د ۲۰۱۲ کال د مارچ په میاشت کې یې نوم په Eutel Sat او د همدې کال په وروستېو کې د Eutel Sat 28B په نوم ونومول شوه.

روښانه نده چې دغه سپوږمکۍ د کوم قرارداد له مخې د پردې ترشا د کومو معاملو په بدل د افغانستان په واک کې ورکړل شوي ده د سټ نیوز مجلې د ۲۰۱۴ کال د جنورۍ په ۲۹ نیټه یوې خبرتیا کې لیکلې چې د افغانستان دولت او یوتل سټ هیڅ یو هم د دی قرارداد د شرایطو په هکله څه په ډاګه کړی ندي. کوم وخت چې د همبستګۍ ګوند یو استازی د مخابراتو وزارت ویاند ښاغلی نصرت رحيمي سره اړیکه ونیوله او د دی سپوږمکۍ د تخنیکي نیمګړتیاو په هکله معلومات وغوښتل هغه په ځواب کې وویل: «امریکا او نورو هیوادونو د هغې د روغتیا ضمانت کړیدی.»

بناغلی امیرزی سنگین خو میاشتی تر مخه اعلان وکړ چی «د افغانستان لمړنی سپوږمکی به د شپږو میاشتو په موده کی فضا ته ولیږدول شی» او خبر ئی ورکړ چی دری شرکتونه (فرانسوی، سویدنی، د چین او سریلانکا شریکه کمپنی داوطلب شوي دی چی د افغانستان د سپوږمکی د پروژی پلي کول چی ۳۰۰ میلیونه ډالرو ته اړتیا لری پانگونه کوی.)

د ۱۳۹۲ هجری شمسی کال د ورې په ۱۵ نیټه د آزادي رادیو وویل: معلومه نده چی ولې د یوی له کاره لویدلی سپوږمکی د لاسته راوړلو لپاره له فرانسوی شرکت سره قرارداد تړل کیږی؟

د مخابراتو وزارت او د افغانستان دولت هڅه کوی د تکنالوژی په برخه کی لدی

ډول «پرمختک» څخه تبلیغاتی گټه تر لاسه کړی تر څو د خلکو پر وړاندی د حاکمې طبقی به بی ساری فساد او بیکارې پرده واچوی. د همدی سیاست پر بنسټ په پرله پسې توگه د دغه وزارت تبلیغات له تلویزیونې شبکو څخه د یو سوداگریز اعلان په ډول خبریږی.

د مخابراتو وزارت چی همیشه د یو اغیزناک وزارت په توگه یادیرې، پدی وروستیو کی د افغانستان د شپاړس دولتي

د تیرو دولس کلونو په موده کی افغانستان د لویديځو د بی کیفیته، خوسا او شریدلو توکو په بنجاره بدل شوي ده. پدې نژدې وخت کی دغه زیانمنه شوی سپوږمکی افغانستان ته سپارل کیږی، کوم چی معمولاً پر مختللي هیوادونه د مخکې له مدار څخه د هغې په بیخایه کولو کی ستونزې لری.

بنسټونو په لیست کی ځای لری، کوم چی د ۲۰۱۴ کال د جنورې ۲۰ نېټی د «سیگار» یا د افغانستان لپاره د امریکا د عمومي پلټنې اداری د گزارش له مخی د بهرنیو مرستو د حساب ورکولو په مدیریت کی ناکام پاتی شوي دی.

د تیرو دولس کلونو په موده کی افغانستان د لویديځو په بی کیفیته او شریدلو توکو په آزاد بازار بدل شوي دی، له خوراکی توکو نیولی تر داروگانو او د اردو او پولیسو توکو او تجهیزات چی په ډیرکم او ناوړه کیفیت پرته له کومی څارنې او کنترول افغانستان ته راوړل کیږی. څو اونۍ تر مخه رسنیو د شپاړس باروړونکو شریدلو او له کاره لویدلو الوتکو، ملی اردو ته د سپارلو خبر خپور کړ چی ټولی د هوائی مېدان په تم ځای کی بی گټی ولاړی دي. اوس دغه شریدلی سپوږمکی

افغانستان پوری اړه نیسی، کوم چی پرمختللی هیوادونه معمولا د مځکی له مدار
خخه د هغی کښته کولو کی ستونزی لری.

*)داسی تر سترگو کیږی چی ښاغلی امیرزی سنگین هم د دغی سپورټر مکی
په هکله مفصل معلومات نلری هغه د هوکړی د لاس لیک په وخت کی «یوتل
سپټ» ته وویل: کومه سپورټر مکی چی افغانستان ته سپارل کیږی لس کاله تر
مخه فضا ته توغول شویده، پداسی حال کی چی دا کار تر شپږ کلونو په لنډه
موده سرته رسیدلی دی.

مانند تمام سرگرمی‌ها، مسابقات فوتبال بخصوص مسابقات جهانی به صنعت
سودآوری برای سرمایه‌داران تبدیل شده‌است. درحالی‌که پول برای پیشبرد این مسابقات
از بودجه ملی کشورها به مصرف می‌رسد، ولی بیشتر عاید به‌دست‌آمده به جیب
سرمایه‌داران آن کشور می‌رود.

نویسنده: واحد منصوری

دیکتاتور بنیادگرای ترکیه در چند قدمی نابودی

یوسف یرکل مشاور رجب طیب اردوغان، صدراعظم ترکیه، با لگدکاری یک معترض در منطقه «سوما» در شهر «مانیسا»، خشم مردم و کارگران را برانگیخت. این معترض اردوغان را دزد و قاتل خوانده به سمت موتر حامل وی حمله کرده بود. این لگد به سان دسته گلی از سوی حکومت اخوانی اردوغان تلقی شد که در پای تابوت قربانیان حادثه انفجار معدن گذاشته است. در پی این حرکت، هزاران کارگر و فعالان سازمان‌های مدنی و احزاب چپی به سرک‌ها ریختند و علیه دیکتاتوری ترکیه شعار دادند.

روزنامه ترکی زبان «ملیت» در سرمقاله ۱۸ می ۲۰۱۴ خود نوشت:

«بی تردید معترضانی را که دل‌های آنان داغدار است، می‌توان با رفتارهای ملایم آرام کرد. اما متأسفانه نه تنها در شهر سوما بلکه در دیگر شهرهای ترکیه نیز نیروهای پلیس برای پایان دادن به تظاهراتی که به منظور همبستگی با بازماندگان قربانیان معدن زغال سنگ سوما برگزار شده بود، از موترهای مقابله با

ناآرامی‌های اجتماعی و آب‌پاش استفاده نمودند و معترضان را در جاده‌ها لت و کوب کردند.»

به دنبال انفجار در معدن ذغال سنگ در شهر سوما و برخورد خشن پولیس و حکومت ترکیه با اعتراض کنندگان، یکبار دیگر موجی از تظاهرات خشماگین سراسر ترکیه را فرا گرفت. اتحادیه‌های کارگری این

کشور، یک روز اعتصاب عمومی اعلام کردند و در شهرهای مختلف دست به تجمع و راهپیمایی زدند. صدها هزار کارگر با سردادن شعارهایی علیه دولت انقره و حزب حاکم «عدالت و توسعه» به جاده‌ها ریختند و دفتر این حزب را مورد حمله قرار دادند. آنان همچنین شیشه‌های دفاتر آن را با پرتاب سنگ شکسته و وسایلش را بیرون انداختند.

همچنان دامنه اعتراض‌های اتحادیه‌های مختلف کارگری، اتحادیه‌های محصلان و دیگر تشکل‌های مترقی به استانبول، انقره، ازمیر و دیگر شهرهای ترکیه گسترش یافت. پولیس ضدشورش هم طبق روال همیشگی‌اش، با گاز اشک‌آور و موثرهای آب‌پاش به تظاهرکنندگان حمله‌ور شد.

دولت اردوغان یکی از خشن‌ترین دولت‌های جهان، علیرغم تندروی‌های اسلامی و روابط نزدیک با گروه‌های تروریستی سوریه و ایران مورد حمایت جدی امریکا، بریتانیا و برخی کشورهای دیگر غربی است. این دولت در سرکوب جنبش‌های کارگری نقش اساسی داشته و تلاش گسترده‌ای کرده تا از نقش و تاثیرگذاری اتحادیه‌های کارگری بکاهد. ماه‌هاست که به تعقیب «جنبش پارک گزی» و افشای فساد گسترده مالی، موجی از خیزش‌های مردمی سراسر ترکیه را فراگرفته مردم و مخالفان حکومت در پارلمان خواستار استعفای اردوغان اند. اما از آنجایی که قوه اجراییه و اکثریت کرسی‌های پارلمان در

دست حزب حاکم قرار دارند، هیچ حرکتی برای مجازات مشاوری اردوغان و یا هم برکناری اردوغان برداشته نشده است. حزب «عدالت و توسعه» که خواهان

پس از انفجار معدن در شهر سوما، رجب طیب اردوغان در جریان دیدارش از محل حادثه، مرگ ۲۸۲ معدنچی را یک امر «عادی» خواند که باعث خشم باشندگان سوما گردید و همه با فریاد او را قاتل و دزد خطاب کردند. افراد امنیتی اردوغان از ترس حمله باشندگان، او را به مغازه نزدیک انتقال دادند. به گفته شاهدان عینی، در این جریان معترضی به موتر اردوغان حمله ور شد و سه یا چهار لگد حواله این موتر نمود. با وجودی که نیروهای ویژه امنیتی این معترض را از پا درآوردند و دیگر تهدیدی به شمار نمی رفت، یوسف یرکل از موتر پایین و با لگد به جان این معترض افتاد.

«اسلامی» کردن ساختار قدرت سیاسی و کل جامعه در ترکیه بوده، در سال ۲۰۰۲ با پشتیبانی همه‌جانبه امریکا و شرکایش در اتحادیه اروپا به قدرت رسید و تا حال با زورگویی و اعمال فاشیزم علیه دگراندیشان به قدرت چسبیده‌است. با کشته‌شدن حدود ۳۰۰ کارگر در معدن ذغال سنگ «سوما» و سرکوب شدید معترضان، جهان همچنان خاموش ماند و رهبران حامی نظام‌های دیکتاتوری و سرمایه‌داری در اروپا و امریکا به ابراز تسلیت به خانواده‌های قربانیان اکتفا کردند. رسانه‌های محلی ترکیه که بیشتر تحت نفوذ حکومت این کشور قرار دارند و همچنان رسانه‌های جهانی کشورهای حامی ترکیه تلاش کردند تا شورش‌ها و تظاهرات میلیونی در این کشور را ناچیز جلوه دهند و بر شرایط اختناق و سرکوب در این کشور پرده بیندازند.

مردم ترکیه با دولتی روبرو اند که هیچ تفاوتی در اعمال فاشیزم، فساد و زورگویی و به جیب‌زدن دارایی‌های عامه با حاکمان مستبد و بنیادگرای ایران ندارد. اما از آنجایی که ترکیه جز ماشین جنگی امریکا و ناتو در افغانستان است و حدود یک‌هزار نیروی مسلح در چوکات «آیساف» دارد، با هیچ‌گونه تحریم و فشار جهانی مواجه نشده‌است. ترکیه زیر نام اسلام با ماسک ظاهرا «صلح و برادری» بیشترین پول را در برنامه‌های تبلیغاتی و کورکردن اذهان افغان‌ها به مصرف می‌رساند و از این طریق آب به آسیاب امریکا می‌ریزد. تهاجم فرهنگی و مذهبی ترکیه در افغانستان از طریق رسانه‌های حامی امریکا جنایت دیگری از این کشور است که به بحث جداگانه نیاز دارد. حزب «گلیم جم» دوستم از دست‌پرورده‌های آن کشور بوده از کمک‌های مالی، تکنیکی و رسانه‌ای دولت ترکیه برخوردار است.

اشرف دهقانی از انقلابیون نام‌آور ایران در شناخت از وضعیت کنونی جامعه ترکیه چنین نوشته‌است:

«افزایش نرخ بی‌کاری و در همان حال رشد تورم و از دست‌دادن ارزش لیر ترکیه و در نتیجه تشدید فقر و فلاکت و تبعات تأسفبار آن نظیر رشد فحشا، گدائی و رشد انواع تخلف‌ها و ناامنی‌ها در جامعه، نتیجه استثمار شدید نیروی کار

و عملکردهای غارتگرانه بورژوازی وابسته این کشور می‌باشد. امروز درآمد بسیاری از مردم ترکیه روزانه دو دلار و یا حتی کمتر از آن است. حتی کارمندان دولت زندگی‌ای در حد پائین‌تر از خط فقر دارند. بر طبق آمارهای منتشر شده، از هر چهار کودک در ترکیه یک کودک دچار سوءتغذیه است و براساس گزارش سازمان همکاری و توسعه اجتماعی، ترکیه دارای بیشترین میزان مرگ و میر کودکان در بین کشورهای عضو این سازمان است. زاغه‌نشینی در اطراف شهرهای بزرگ به همان گونه که ما در ایران شاهدیم در اینجا نیز وسیعاً وجود دارد. در چنین شرایطی در صد کمی از اقلیت جامعه از قبل اجرای پروژه‌های امپریالیستی در کشور به ثروت‌های کلانی دست یافته‌اند و اختلاف طبقاتی بسیار چشمگیر گشته‌است. همه این واقعیات زمینه اصلی خیزش اخیر در ترکیه می‌باشند.... اساساً باید توجه داشت که همین که یک مطالبه اجتماعی به چه سرعتی به شعارهایی با مضمون سیاسی تبدیل شد و چطور در همان آغاز اولین تجمعات توده‌ای، کار به درگیری خشونت‌بار بین مردم و پلیس انجامید، خود نشان‌دهنده شدت تضاد فیمابین توده‌های ستمدیده ترکیه با حاکمیت و بیانگر شدت خشم آنان از وضع ظالمانه موجود است. »

کارگران معدن ذغال سنگ سوما در ترکیه قربانی مناسبات استثمارگرانه در آن کشور هستند و تا زمانی که این سیستم حاکم است، این گونه حوادث ناشی از کار، نه اولین و نه آخرین آن خواهد بود. اما با توجه به شورش‌های اخیر، قوت گرفتن احزاب و سازمان‌های آزادی‌خواه و چپی و بیداری نسل جوان و روشنفکر مترقی، سرنگونی دیکتاتوری بنیادگرایی در انقصره را می‌شود به سادگی پیش‌بینی کرد.

لیکونکی: کاوه عزم

«نوی نړی جوړه کړو» او هرڅه لاس ته راوړو

پدی ورځو کی داسی
گونگوسی روانی دی که چیری
امریکا له افغانستان څخه ووځی
نو د بیوزلو ژوند به خراب شی
او کورنی جگړې به پیل شي. دا
په داسی حال کی ده چی هر
ورځ امریکا پوری تړلی رسنیو
د خبرونو سرتکی همدا خبر
جوړوي او د خلکو غلولو لپاره له

یوڅو عام وکړو سره مرکه کوی ترڅو خلکو ته داسی بنکاره کړه چی امریکا د خلکو
ژوند د بنسیرازه کولو لپاره دلته راغلی او د افغانستان ولس غواړی چی امریکا دی
دلته پاتی شي ولی هیڅکله د خوار ملت غبر چی زامن، پلرونه، میندی، خویندی،
بنځی، بوډاگان و کمکیان یی د امریکا په بمباریو کی له لاس ورکړي نه وچتوي.
دا رسنی او گوډاګی دولت او د امریکا غوړه مالان په داسی حال کي دا خبری
کوی چی له ۲۰۰۱ کال څخه تر اوسه له ۲۰۰۰ تنو افغانانو څخه ډیرو د امریکا

او ناتو په مستقیم بریدونو کې خپل ژوند له لاسه ورکړی. په ۲۰۰۴ کال کې په افغانستان کې د ژوند تمه ۴۲ کاله وه ولې په تیرو لسو کلونو کې دا کچه ۳۵ کالو ته راټیټه شوی او لامل یې هم د امریکا لخوا د کیمیاوي او بیولوژیکي وسلو کارونه ویل شوی ده. ۲۵ فیصده ماشومان له ۵ کالو مخکې مړي او اکثر خلک چې د امریکایانو په بم اچونه کې ټپي شوی په روغتونونو کې مړي ځکه د افغانستان روغتونونه دا وړتیا نلري چې د بم په وسیله سوځول شویو خلکو درملنه وکړي.

د امریکا ۱۳ کلن تجاوز افغانستان د بدمرغۍ، فساد، روږدیتوب او بیکاري په لور یووړ. ډیری شمیر ځوانان چې په بهرنیو هیوادونو کې مزدوری کوله په نشي توکو اخته شول چې شمیرې ورځ تر بلې په ډیریدو دی چې جسمي توان یې له لاسه ورکړی او نشي کولای چې خپلو کورنیو ته نفقه چمتو کړي نو له همدې کبله ددغو کورنیو ډیری ماشومان له ډیرانونو چټل توکي راټولوی او خرڅوی یې او یا له یوه ډبلې سره پر سرکونو گرځي او موټرونه سپندوي چې په راتلونکي کې دوی هم د خپلو پلارونو په برخلیک کې راگیر کيږي.

د مثال په توګه دلته یو څو ماشومان معرفي کوم چې خپله کورنۍ د چلولو لپاره په ډیرانونو او سرکونو کې سرگردان ګرځي ترڅو یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کړي او خپل اوږی نس موړ کړي.

بام گل: خیرن سر، چاودی لاسونه، خیرنۍ جامی او شلیدلې خپلۍ. هغه د سهار له ۷ بجو څخه تر ماښام ناوخته پوری په ډیرانونو او لښتو کې پلاستيکي او اوسپنیز ډبی راټولوی. ورڅخه می وپوښتل چې په کور کې څو تنه یاست نو په ډیره عاجزي سره یې راته وویل سم

نه پوهیږم چې ۱۸ یوکه ۲۰ حیران شوم نو ومی غوښتل چې نور معلومات هم ترینه ترلاسه کړم ورته می وویل تاسو څو تنه کار کوۍ او د غرمې ډوډي چیرته خوري. وشرمید او په ماشومانه انداز یې راته وویل چې له ډیرانونو خواړه راټولو او خورو یې او که کومه ورځ څوک راباندې ورحمیري نو له کوره راته خواړه رواباسي هغه د بغلان اوسیدونکي اوس په ارزان قیمت کې اوسپنې او د خپل ژوند په اړه

داسی وایی

د بغلان په زوړ ښار کې اوسیدو چې له کندز سره نږدې وو. په انتحاري حمله کې می پلام مړ شو او اړبکیان به هره ورځ راتلل او مونږ به یې ځورولو او د غرمې یا شپې ډوډۍ به یې غوښتله. ژوند تیږول هلته راته گران شول نو کابل ته راکډه شوو هغوی درې وروڼه پلاستيکونه راټولوی او خرڅویي. هغه وایي اوسپنیز د پیپسي ډبي کیلو ۲۵ افغانی خرڅو او پلاستيکي د اوبو ډبي کیلو په ۱۰ افغانی خرڅوو. هغه زیاتوی د بوتلونو وزن ډیر سپک دی له همدې کبله مونږ چې زیات کوښښ وکړو ۳ کیلو ایله راټول کړو او خپله گزازه پری وکړوو

فرشید دولس کلن له خپل پلار سره یوځای دستانې (دستکشی) او د غاړې رومالونه خرڅوي. هغه په کارته سخي کې د غر پر سر په یوه جونگړه کې اوسیدی. د هغوی کورنۍ ۶ غړي لري چې یوازی فرشید او پلار یې کار کوی او نور ټول کمکیان دي. هغه وایي تر

ماښامه کار کوم او بیا کورته ځم چې اوبه پورته کړم ځکه چې مونږ د غره په سر کې یو او هلته د څښاک، جامو او لوبښو وینځلو اوبه نشته هغه زیاتوی چې یوازی هغه ندی چې داسې ژوند تیږوی بلکه په سلگونه نوری کورنۍ هم دده په شان ژوند کوي.

عبدالصمد درې وروڼه او ۶ خویندې لري او په قرغه کې اوسیدی. پلار یې د سیاف لخوا بندی شوی وو او ورسته له ډیرو وهلو ټکولو ژوند له لاسه ورکړ. صمداو وروڼه یې منی خرڅوی او خپل ژوند چلوي. هغه وایي مونږ دا منی په پور اخلو او د

خرڅلاو وروسته بیا پیسې د مال څښتن ته ورکوو. که چیرې منی خوسا او خرڅی نشي نو بیا پر مونږ تاوان دي صمد د ورځې تر ۲۰۰ افغانیو پوری کار کوی او دلیل یې چې ولی یې منی ډیری نه خرڅیږي داسې وایي زه د سرک پر سر ناست یم،

دوړی او خاوری زمونږ پر پلاستکی کڅوړو کښیښی او خلک چی دا حالت گوری نو نه یی اخلی. غریبان خوارکیان خوی یی نشی اخسیتلی او مالداران ځی له لوکسو هتیکانو یی اخلی.

فیصل دا ماشوم هم د نور پرشان خپله روزی ډوډی د گندگیو پر منځ کی لتوي. هغه د قمبر په څلورلاری کی په کیردی کی ژوند کوي. مور یی له یوی ماشومی لور سره هماغلته خیرات ټولوي. هغه وایی په ژمي که ډیری سختی شپی ورځی تیرو. هم له پاسه

اوبه راباندی راځي او هم ځمکه نم لری. هغه زیاتوي مونږ په هلمند ډیر ښه ژوند درلود. ځمکی او رمه مو لرله، ولی د امریکایانو له لاسه په تنگ راغلو. پلاری را ته د طالب په نوم ومړ او هره ورځ به یی زمونږ کور پلټه نو دی ته اړ شو چی گده وگرو دوی دلته هم ډیرو ناخوالو سره مخ دي. مرستی هم چی ددوی په نامه راځي د څو تنو لخوا تالان کیږي.

ددوی په خیر زرگونه نور ماشومان هم یواځی د کابل ښار په هرگوت هره کوڅه او هره چتل دانی کی په سترگو لیدل کیږی او ترسو چی دا گوداڅی دولت، تنظیمی جنایتکاران، نیواکړه امریکا او چوپړان یی په واک کی وی دا اوضاع تغیر نه مومی. نو راځی ټول ملي او وطنپاله او دموکرات گوندونه او شخصیتونه لاس په لاس ورکړو او نوی نړی جوړه کړو جنایتکاران او خاینان اعدام او خپل ژوند ښیرازه کړو.

از سایت‌های دیگر

در آلمان فاصله فقر و ثروت هر روز بیشتر می‌شود

منبع: دویچه وله فارسی، ۲۶ فبروری ۲۰۱۴

در هیچ کشور اروپایی ثروت عمومی جامعه به اندازه آلمان نابرابر تقسیم نشده است. بنا به گزارشی تازه سامانه‌ی اقتصادی در آلمان به گونه‌ایست که فقرا هرروز فقیرتر و ثروتمندان هرروز غنی‌تر می‌شوند.

بنا به گزارش تازه‌ای از بنیاد پژوهش‌های اقتصادی در آلمان، حدود یک پنجم از بزرگسالان از دارایی شخصی به کلی بی‌بهره هستند. حتی میزان بدهی حدود ۷ درصد از جمعیت، بیش از دارایی ناخالص آنها است. ثروتمندانی که تنها یک دهم جمعیت را تشکیل می‌دهند، از درآمد خالصی برابر دست کم ۲۱۷ هزار یورو در سال برخوردارند. در همین حال قشر

یک درصدی دارترین افراد جامعه، سالانه بیش از ۸۱۷ هزار یورو درآمد خالص دارند.

بنا به همین گزارش میان شرق و غرب آلمان همچنان تفاوت زیادی دیده می‌شود: در شرق آلمان صاحبان درآمد سالانه ۱۱۰ هزار یورو در میان افراد بالای ۱۷ ساله ثروتمند شمرده می‌شوند؛ درحالی که در غرب برای رسیدن به این رده شخص باید حدود ۲۴۰ هزار یورو درآمد داشته باشد.

افزایش تفاوت‌ها

بنا به گزارش تازه در آلمان پردرآمدترین افراد از سال ۲۰۰۲ تا ۲۰۱۲ بر درآمد خود افزوده‌اند. در حالی که ظرف همین مدت، درآمد لایه‌های کم‌بینه‌ای که ۳۰ درصد جامعه را تشکیل می‌دهند، ثابت مانده است.

مارکوس گرابکا، از کارشناسان بنیاد پژوهش اقتصادی، معتقد است که افراد بدون اشتغال در ده سال گذشته بیشترین کسری درآمد را متحمل شده‌اند. بیشتر این افراد ناگزیر می‌شوند به خاطر کمبود درآمد، از یارانه‌ها و کمک هزینه استفاده کنند.

بنا به گزارش یادشده، شمار بدهکاران نیز در آلمان در ده سال گذشته از ۲۷ و نیم درصد به ۳۲ درصد رسیده است. این وضعیت به ویژه در شرق کشور به خاطر استفاده گسترده از اعتبارات بانکی بوده است.

بدترین وضعیت در اتحادیه اروپا

گزارش تازه نشان می‌دهد که آلمان فدرال از نظر تقسیم نابرابر ثروت در میان کشورهای اتحادیه اروپا بدترین وضعیت را دارد و در رده بعد اتریش قرار می‌گیرد. تحلیل آمار فاصله درآمدها در آلمان در سال ۲۰۱۲ برابر ۷۸ صدم بوده است، درحالی که همین نرخ در فرانسه برابر ۶۸ صدم و در اسلواکی به مقدار ۴۵ صدم بوده است. این نرخ میان صفر و یک در نوسان است. صفر به این معناست که همه در ثروت عمومی سهم یکسان دارند و یک به این معناست که تمام ثروت جامعه از آن یک نفر است.

دانشمندان از این نکته آگاه هستند که دارایی صاحبان ثروت‌های کلان، مثل مولتی میلیونرها و میلیاردرها، عملاً غیرقابل محاسبه است. نتیجه آن که

فاصله فقر و ثروت در عمل همیشه از میزان ارائه شده بیشتر است. پژوهشگران اعتقاد دارند: «می‌توان حدس زد که در ده سال گذشته تقسیم ثروت باز هم به شکل نابرابرتری صورت گرفته است. یکی از نمودارهای آن در این واقعیت است که درآمد بنگاه‌های بزرگ به طور متوسط در مقایسه با درآمد کارورزان بیشتر بوده است.»

گزارش تازه که با حمایت "بنیاد هانس بوکлер" صورت گرفته، بر آخرین داده‌های اقتصادی تکیه دارد. برای این منظور سالانه از ۲۰ هزار نفر از آلمان نظرسنجی می‌شود. برای تنظیم گزارش اخیر و سنجش فاصله فقر و ثروت در جامعه، آمار سال ۲۰۱۲ مورد توجه قرار گرفته است.

گزارش همچنین نشان می‌دهد که دارایی خالص خانوارها در آلمان در سال ۲۰۱۲ حدود ۶۳ میلیارد یورو بوده و تعهدات مالی خانوارها بیش از ۱۱ میلیارد یورو ارزیابی می‌شود. حدود ۳۸ درصد از جمعیت بزرگسال دارای مسکن شخصی هستند که هر واحدی به طور متوسط ۱۵۰ هزار یورو قیمت دارد. حدود نیمی از جمعیت کشور در سال ۲۰۱۲ دارای ذخایر نقدی، به شکل حساب پس‌انداز، اوراق بهادار و حساب‌های گوناگون بودند. سرانه این دارایی‌های نقدی در حساب‌های بانکی ۲۹ هزار یورو و در بیمه‌ها حدود ۱۹ هزار یورو است.

در حال که آلمان از جمله ثروتمندترین کشورهای جهان به شمار می‌رود، اما در این کشور عده‌ای زیادی پیدا می‌شوند که بی‌خانه هستند و زندگی شان بر زباله‌های دیگران استوار است.

فعالیت‌های حزب

دشنام‌های لمپنانه، افشاگر ماهیت گلبدینی‌ها

به تاریخ ۲۷ ثور ۱۳۹۳ در یک میزگرد تلویزیون «خورشید» به نمایندگی از «حزب همبستگی افغانستان» در برابر سه نماینده حزب منفور گلبدین شرکت نمودم. جنایت‌کاران اخوانی توان شنیدن حقیقت درمورد

پلشتی‌ها، مزدوری‌ها و آدم‌کشی‌های شان را ندارند و بخصوص ایستادگی یک زن که در قاموس آنان انسان به شمار نمی‌آید، برای شان غیرقابل تحمل است. به همین دلیل، چون در برابر گفته‌هایم که بر اساس حقایق روشن استوار بود نمی‌توانستند برخورد منطقی نمایند، به دشنام‌گویی و تهدید و اتهامات پوچ در حد تربیت اخوانی خود متوسل شدند.

از آنجایی که هموطنان ما جریان میزگرد را از طریق تلویزیون دیده‌اند

و کلیپ آن در شبکه‌های اجتماعی نیز وسیعاً پخش گردید، نمی‌خواهم به گنده‌گویی‌های جبار شلگری، فضل‌من‌الله ممتاز و فیضان‌الله جریان میزگرد بپردازم

این سه گلبدینی جهالت‌پیشه از افشاشدن شان در جریان بحث آن چنان تیر کاری بر قلب و مغز قرون وسطایی شان خورده بودند که با عصبانیت تمام می‌لرزیدند. بعد از ختم بحث زمانی که می‌خواستیم استدیو را ترک کنم، هر سه آنان دیوانه‌وار منتظر حمله بوده و با بی‌شرمی تمام شروع کردند به تهدید و فحش و دشنام‌های لچکانه‌ای که قلم از نوشتن آن شرم می‌کند. «شما همه فاحشه هستید»، «دیگران تان را کشتیم، تو را هم می‌کشیم»، «شما آرمان‌های تان را به گور می‌برید»، «تعقیب می‌کنیم و رهاکردنی‌ات نیستیم» و غیره جملاتی بود که بار بار از دهان گنده‌شان بیرون می‌جهید.

من در حالی که با خشم تمام جواب این تهدیدهای کودکانه و دشنام‌های کوچکی‌شان را می‌دادم احساس غرور می‌کردم که سخنانم به مغز استخوان این جاهلان چنان فرو رفته که آنان را هار و زبون کرده‌است ولی چون منطق و پاسخ ندارند به شیوه‌های زورگویانه همیشگی‌شان متوسل شده‌اند. با این برخورد لمپنانه و بالاشدن سروصدای دشنام‌های پوچ آنان، کارمندان تلویزیون از جمله دو خانم که در کنار من ایستادند، به استدیو ریختند تا مانع تاخت و تاز بیشتر آنان شوند

سه تن از نمایندگان منفور حزب جنایت‌کار گلبدین به جز دشنام و تهدید مرگ در مقابل نماینده حزب همبستگی چیزی برای گفتن نداشتند.

از راست به چپ: فضل‌من‌الله ممتاز، فیضان‌الله
فیضان و جبار شلگری

بین سه پاسدار جهل و جنایت، فضل‌من‌الله ممتاز (سخنگوی تیم قطب‌الدین هلال در انتخابات ریاست جمهوری) که در جریان ضبط برنامه چهره گرفته

نخواست مانند شلگری و فیضان مستقیم دشنام دهد، بعد از ختم برنامه بدتر از دو همجنس پلیدش به سبک معمول بنیادگرایان شروع به فحاشی نمود

این تیکه داران دین که با سوءاستفاده از عقاید مردم هر صدای مخالف را تابه «ضداسلامی» و «کفر» زده به فکر علیل شان بی اعتبار جلوه می دهند، پیاپی قوله می کشیدند که «تو ملحد هستی»، «تو نمازخواندن بلد نیستی»، «تو به اسلام ایمان نداری» و....

بالاخره بنابر تلاش و پافشاری کارمندان «خورشید» آنان از استدیو خارج شدند ولی در بیرون منتظر بودند تا به من نشان دهند که نسبت به سخنانم بی تفاوت نیستند و به گفته خودشان مرا تعقیب می کنند. زمانی که خارج شدم، دیدم که آنان در کنار موترهای لوکس شان با هم جر و بحث دارند. وقتی من در موتر نشسته حرکت کردم، یکی از آنان با موترش تا لحظاتی ما را تعقیب نمود اما چون دید که محافظانی نیز با من اند، از ادامه آن دست کشید

برای افشای ماهیت واقعی این مهره های ارتجاع و جهالت نیازی نبود که من دلیل و مدرک فراوان ارایه کنم، آنان با تهدیدها و دشنام های رکیک شان به حد کافی خود را رسوا و بی آب نموده و نشان دادند که به حق رهروان راه جهل و جنایت رهبر بیمار و مفعول شان گلبیدین اند.

این آدم کشان نوکر آی.آس.آی نمی دانند که اگر از این تهدیدهای رذیلا نه کوچک ترین ترسی می داشتیم، حزب تروریست او و نظایرش را افشا نه بلکه مثل روشنفکران و سیاستمداران سازشکار و بزدل این اراذل را «وزیر محترم»، «والی محترم»، «وکیل محترم» و غیره نامیده و به جای مبارزه، خواری و سکوت پیشه می کردیم..

جا دارد بدین وسیله از تمامی دوستانی که با پیام های گرم و تماس های تلفنی حمایت شان را از سخنانم در این میزگرد ابراز داشتند، سپاسگذاری نموده اطمینان دهم که تهدیدها و بچه ترسانک های جنایت کاران و خاینان ملی عزم تمامی اعضای «حزب همبستگی افغانستان» را راسخ تر می سازد که مصمم و با جدیت تمام علیه این عوامل نگونبختی های ملت ما مبارزه و تلاش نمایند.

نویسنده: شریفه

یادبود شایسته از یک قیام شکوهمند

چند روز قبل تصاویری از اهدای «جایزه جهانی گوانگجو» را دیدم که امسال برای «مادران خاوران» از ایران و عادل رحمان خان (فعال حقوق بشر بنگلادیشی) داده شده است. بی درنگ به یادم آمد که از افغانستان این جایزه

در سال ۲۰۰۶ به ملالی جويا اهدا شده بود.

بنیاد «یادبود ۱۸ می» در کوریای جنوبی خاطره ۱۶۵ کشته‌ای را زنده نگه می‌دارد که در قیام شکوهمند می ۱۹۸۰ جان باختند. این قیام ضد استبدادی از صفحات درخشان مبارزات مردم کوریا می‌باشد.

در ۱۹۷۹ کودتاهی تحت رهبری چون دو هوان که از جانب دولت امریکا حمایت می‌شد به وقوع پیوست و دولت نظامی اعلام گردید. با گسیل ارتش به

شهر گوانگجو، خیزش‌های وسیع مردمی علیه دیکتاتوری آغاز و طی چند هفته به اوج خود رسید. مردم با حمله بر مراکز ارتش و پلیس سلاح به دست گرفته علیه دولت خودکامه به پا ایستادند. محصلان و معلمان تظاهرات سراسری را رهبری نموده و چندین اتحادیه را بنیان نهادند که پایان دادن به دیکتاتوری حکومت نظامی، حداقل دستمزد و آزادی مطبوعات از خواست‌های اساسی شان به شمار می‌رفت. اما دولت اقدامات سختی را در پیش گرفت و جهت سرکوب معترضان نیروی نظامی فرستاد؛ دروازه‌های نهادهای تعلیمی را بست؛ تمامی فعالیت‌های سیاسی را قدغن نمود و فعالان زیادی را به زندان افکند.

طی دو روز، هزاران تن به تظاهرات ۱۸ می ۱۹۸۰ که توسط ۲۰۰ محصل آغاز شده بود، پیوستند. دسته‌ای موسوم به «رانندگان دموکراسی» مقرر دولت محلی را با وسایط نقلیه شان محاصره نمودند. هر قدر سرکوب شدیدتر می‌شد و میزان مجروحان و کشته‌شدگان بالا می‌رفت، تعداد بیشتری از زنان و مردان به صف معترضان می‌پیوستند. با انتشار خبر قتل عام در گوانگجو موجی از خیزش‌ها سراسر کشور را دربرگرفت.

سرکوب وحشیانه معترضان توسط نیروهای نظامی

دولت کوتاه

بالاخره با آن که گوانگجو برای یکی دو روز «آزاد» به شمار می‌رفت و تحت رهبری کمیته‌ی شهروندان و محصلان بود اما به تاریخ ۲۷ می با حمله نیروهای ارتش، قیام به کلی شکست خورد. بهر حال این قیام تاثیر عمیقی بر سیاست و تاریخ کوریای جنوبی به جا گذاشت. سرکوب وحشیانه

این خیزش، راه را برای جنبش‌های وسیع‌تری در سال‌های بعدی و رسیدن به دموکراسی و رهایی باز نمود.

دولت حاکم چون دو هوان این قیام را محکوم نموده، آن را شورش کمونیست‌ها خواند. اما مردم کوریا هرگز خون هموطنان شان را که توسط

جنایت کاران برسر اقتدار به زمین ریخته شده بود فراموش نکردند و محاکمه عاملان آن را تنها راهی برای جلوگیری از یک چنین فجایع در آینده می دانستند. در نتیجه فشارهای عامه، بالاخره در سال ۱۹۸۸ مجلس شورای ملی با برگزاری جلسه علنی رسیدگی به محاکمه، این روز را رسماً «قیام گوانگجو» نامید. در سال ۱۹۹۵ در پی درخواست های مکرر مردم، شورای ملی قانونی را به تصویب رسانید که بر اساس آن سران کودتا و سرکوب باید محاکمه می شدند. و بالاخره مبارزات پیگیر و دادخواهانه مردم به کرسی نشست و بسیاری از عاملان از جمله چون دو هوان به خاطر جنایات شان محاکمه و به اعدام و یا حبس ابد محکوم گردیدند.

فعلاً از ۱۸ می به مثابه روز آغاز جنبش و نمادین از دموکراسی طلبی مردم کوریای جنوبی، هر ساله توسط «بنیاد یادبود ۱۸ می» تجلیل به عمل می آید. در کنار اعمار بنای یادبود، قبرستان قربانیان، موزیم، انتشار مجموعه هایی از تصاویر و اسناد قیام و غیره، این بنیاد «جایزه گوانگجو برای حقوق بشر» را همه ساله به سازمان ها و فعالان سیاسی ای اعطا می نماید که در راه حقوق بشر،

ملالی جويا در حال گذاشتن اکلیل گل در پای بنای یادبود در آرامگاه ملی قربانیان

دموکراسی و صلح تلاش نموده، برای رسیدن به این خواست‌های ستم‌ستیزانه شان خطرانی را به جان خریده‌اند. این جایزه از محدود جوایزی است که نه از طرف دول قدرتمند و نه نهادهای بزرگ بلکه توسط بنیاد مستقل و مردمی اهدا می‌گردد.

با تقدیم این جایزه به زنان و مردان باشهامت نظیر ملالی جویا و ده‌ها شخصیت و سازمان مبارز دیگر در گذشته و این بار به «مادران خاوران»، بنیاد ۱۸ می ثابت نمود که در کنار آزادی‌خواهان ملت‌های فقیر و در بند ایستاده و از تلاش و پیکار آنان برای دموکراسی و عدالت حمایت می‌نمایند.

«مادران خاوران» جمعی از زنان مبارز و نترس ایران‌اند که فرزندان شان توسط رژیم خون‌خوار آخوندی به قتل رسیده‌اند، اما این مادران با قبول سختی‌ها با شیوه‌های گوناگون به عدالت‌خواهی ادامه داده، رژیم پلیید را زبون ساخته‌اند. بدون شک «مادران خاوران» به‌منابه جمعی از مادران رشیدی که از سال‌ها بدینسو چشم به‌راه محاکمه قاتلان فرزندان شان‌اند، مستحق چنین ارج‌گذاری‌اند. در اطلاعیه جایزه حقوق بشر گوانگجو چنین آمده است:

«مادران خاوران گروه تاریخی از زنان مدافع حقوق بشر ایران است که از ۲۶ سال در پی شناسایی و نیز خواستار اقدامات مناسب قانونی علیه آنانی‌اند که عامل نقض حقوق بشر بوده‌اند اما پاسخگو به آن نه. این سازمان به یاد آنانی که به‌صورت مخفیانه توسط مقامات قضایی جمهوری اسلامی در سال‌های ۱۹۸۰ اعدام شده‌اند و مخصوصاً اعدام‌های وسیع سال‌های ۱۹۸۸ در گورستان خاوران بنیان گذاشته شد. مادران خاوران همواره جهت "تحقیق حقایق" و به سزا رسانیدن افراد مسوول در صدها مورد از دستگیری، اعدام و دفن مخفیانه آنان در مناطق متروک شرق تهران، بر مقامات جمهوری اسلامی فشار وارد نموده‌اند. درحالی‌که مقامات جمهوری اسلامی این اعدام‌ها را رد می‌نمایند و دست به توهین، ضرب و شتم و دستگیری و آزار آنان زدند، [مادران خاوران] قویا به تلاش‌های شان برای گرفتن

پاسخ ادامه داده‌اند.

کمینه عمیقاً امیدوار است تا قربانی و شجاعت برندگان
امسال جایزه گوانگجو آقای عادل رحمان و مادران خاوران،
مشعل راهی باشد برای آن کشورها و شخصیت‌هایی که از نبود
آزادی و نقض حقوق بشر رنج می‌برند.»

روزی فرا خواهد رسید که ملت دردیده افغانستان که ده‌ها طعم رنج
حاکمیت ارتجاع و اشغال را چشیده‌اند، همانند ملل سایر کشورها بار دیگر برای
تحقق آزادی و دموکراسی به پا خاسته و بدین وسیله یاد جان‌باختگان قیام‌هایی
چون بالاحصار، ۲۴ حوت هرات، چنداول کابل و هزاران هزار قربانی‌ای را زنده
نگهدارند که در راه استقلال و آزادی خون پاک شان را نثار کردند. باید از مردم
کوریای جنوبی آموخت که نگذاشتند خون شهیدان شان به هدر رود بلکه آن را
پرچم برافراشته مبارزات آتی شان برای دموکراسی و علیه دیکتاتوری ساختند.

«مادران خاوران» در سوگ دل‌بندان شان نشسته‌اند.

نویسنده: واحد منصوری

«طالبان معتدل» چال تازه کرزی برای تداوم قدرت

کابل طی روزهای گذشته شاهد دو گردهمایی در دو بخش جداگانه این شهر بود. روز ۲۹ اپریل جهادی‌ها تحت رهبری عبداللہ و محقق در هوتل انترکانتیننتل گردهم آمدند و یک روز پس از آن حدود ۵۰۰ تن از اعضای گروه

طالبان در مسجد عیدگاه کابل در نزدیکی غازی ستدیوم (کشتارگاه دوران طالبان) تجمع کردند. صدای تکبیر و ترانه‌های طالبی این گروه تا ارگ ریاست جمهوری می‌رسید.

هر دو تجمع مشابہت‌های زیادی داشتند زیرا چانه‌زنی در مورد چگونگی قاپیدن قدرت و رسیدن به ارگ هدف اصلی هر دو گردهمایی بود.

عبدالله و محقق که به مناسبت هشت ثور آغاز جنایات تنظیم‌های ستمکار در کابل صحبت می‌کردند به کرسی و کمیسیون انتخابات هشدار دادند که در صورت تقلب و دستکاری در انتخابات آرام نخواهند گرفت. عبدالله در بخشی از سخنانش گفت:

«به مردم افغانستان وعده می‌دهیم که صدای ما خاموش نخواهد بود و از حق مردم انشاءالله دفاع می‌کنیم.»

محقق نیز از کرسی خواست تا در انتخابات مداخله نکند:

«کرزی باید در مرحله آخر ریاست جمهوری خود کشور را به سوی بحران سوق ندهد.»

فقط با گذشت هشت ساعت از این تهدیدها و هشدارها صدها ملا و چلی بچه زیر نام «شورای نجات افغانستان» در مسجد عیدگاه جمع شده و اعلام

سران آدمکش طالبی که وحشت و جهالت دوران حاکمیت قرون وسطایی شان تا هنوز در ذهن ملت زنده است، یکبار دیگر توسط کرسی در یک معامله خاینانه بکار گرفته شده‌اند.

داشتند که در تلاش ساختار یک «حکومت مستقل اسلامی» هستند که در آن از مجاهدینی که در جنگ‌های داخلی دست داشتند دعوت نخواهد شد. فردی به نام سید اکبر آغا از رهبران طالبان و پسر کاکای سیدطیب آغا سکرتر ملامعمر در این گردهمایی اعلام کرد که باید از اعمال غیراسلامی در حکومت کرزی جلوگیری شود و در آینده سیاسی افغانستان به آنانی که در جنگ‌های داخلی دست داشتند سهم داده نشود. هدف این رهبر طالبان گروه‌های جهادی «ائتلاف شمال» بود که در سال‌های ۱۳۷۱ تا ۱۳۷۵ کابل را به ویرانه مبدل کرده و در پنج سال حاکمیت طالبان از مخالفان اصلی این گروه به شمار می‌رفتند.

سید اکبر آغا، به جرم ربودن سه کارمند سازمان ملل متحد در سال ۲۰۰۴، به شانزده سال زندان محکوم شد. اما در سال ۲۰۱۰ از سوی حامد کرزی عفو و از زندان آزاد شد. او در زمان اقتدار طالبان رهبر گروه «جیش المسلمین» (شاخه‌ای از گروه طالبان) بود و همزمان به حیث قوماندان طالبان در ولایت وردک فعالیت داشت.

جهالت پیشه‌های دیگری هم در نشست طالبان در کابل حضور داشتند. ملا احمدزی فردی با ریش دراز و لنگی بزرگ و چپلی‌های چرکین با همان قیافه وحشتناک طالبی پشت میز خطابه قرار گرفت و با دشنام‌های غلیظ و بیرون از چوکات اخلاقی حضور زنان در اداره‌های حکومت کرزی را فحاشی نامید و از حملات انتحاری و انفجارهای طالبان دفاع کرد. او گفت:

«اگر مرمی‌های طالبان و حملات آنها نمی‌بود حالا زنان بیشماری در اداره‌ها حضور داشتند و فحاشی به حدی می‌رسید که در کنار هر خانه یک سینما ایجاد می‌شد.»

این حرف‌ها در حالی مطرح شد که امنیت این گردهمایی را پولیس افغانستان بر عهده داشت و بالون بزرگ امریکایی‌ها نیز از منطقه بالاحصار این گردهمایی را با کمره‌های فلیمبرداری تحت نظارت داشت.

کرزی با برنامه‌ریزی دقیق ظاهراً به عبدالله و محقق و قانونی و دیگر جنایتکاران گروه‌های جهادی نشان داد که اگر دم تکان دهند با توسل به «برادران» طالبی‌اش حق شانرا خواهد داد. او یال کشالان طالب را بسان خارچشم این جنایتکاران از مهمان‌سراهای شخصی‌اش در کابل بیرون کشید و برای لحظه‌ای طوری وانمود کرد که اگر تیم عبدالله از میل تفنگ حرف بزند و برای رسیدن به ارگ حکومت تحت اداره‌اش را تهدید کند برادران ناراضش در کنار او ایستاده خواهند شد. کرزی با اتکایش به آدمکشان پلید طالبی یکبار دیگر ماهیت خود را برملا ساخت که با آهنگ حرف‌های فریبنده در مورد «دموکراسی»، وقتی منافع شخصی خودش مورد تهدید قرار گیرد، حاضر است به خونخوارترین و ضددموکراتیک‌ترین عناصر و گروه‌ها تکیه نماید.

«شورای کویت» که متشکل از رهبران فراری طالبان در شهر کویت پاکستان است اخیراً تغییراتی را در سطح رهبری خویش آورده است. بر اساس سندی که از سوی اداره امنیت ملی افغانستان به خبرنگاران رسیده گفته شده است که سازمان استخبارت پاکستان «آی.اس.آی» طالبان را به سه بخش تقسیم کرده است:

«دسته اول متشکل از طیب آغا، حافظ مجید، امیر خان حقانی، ملا محمد عیسی، خادم عبدالروف، ضیا آغا و تورک آغا بوده که از مولوی عبدالقیوم ذاکر رئیس شورای نظامی طالبان که اخیراً از این سمت برکنار شده حمایت می‌نمایند.

دسته دوم: متشکل از ملاگل آغا، ملا ثانی، مولوی لالی، ملا ابراهیم مشهور به «صدر» و مولوی عبدالحکیم می‌باشند که از اختر محمد منصور حمایت و برعلیه عبدالقیوم ذاکر می‌باشند.

دسته سوم: متشکل از ملاحسن رحمانی، ملا عبدالرزاق، سراج‌الدین حقانی، امیرخان متقی که برخلاف دسته اول و دوم می‌باشند.»

همچنان بر بنیاد این سند:

«بتاریخ ۹ ثور ۱۳۹۳ ساعت ۷:۰۰ شام جلسه‌یی در منطقه گنج بای پاس شهر کویته پاکستان با اشتراک ملاعبدالمنان هوتک برادر ملا عمر، ملا اختر محمد منصور، ملاگل آغا و سازمان استخبارات آی‌اس‌آی پاکستان تدویر گردیده بود که در آن ملا عبدالمنان هوتک و یا ملا ابراهیم مشهور به «صدر» را به عوض ملا عبدالقیوم ذاکر به حیث معاون شورای رهبری و مسؤول نظامی شورای تحریک طالبان تعیین نموده‌اند، ولی طرفداران عبدالقیوم ذاکر مخالفت خویش را اعلام نمودند.»

سید اکبر آغا و ملا احمدزی دوتن از جهالت‌پیشگان طالبی که در نمایش تازه به نفع کرزی وارد محرکه شده‌اند.

برجسته ساختن نقش طالبان و مساعد ساختن شرایط به نفع این گروه در کابل دقیقاً زمانی صورت می‌گیرد که تیم عبدالله در کشمکش‌های «نمایش انتخاباتی» خود را برنده میدان می‌انگارد.

یونس قانونی به عنوان

نماینده جنگسالاران در ارگ کمین گرفته و عبدالله و عطا و محقق و محمدخان در کنار عبدالله اکت معاونیت ریاست جمهوری می‌کنند و خواب مشاوریت و وزیر ارشد را می‌بینند. بی‌خبر از اینکه کرزی هنوز حاضر نیست کوچش را از ارگ بیرون و از لقمه‌های چربی که طی سیزده سال او و خانواده‌اش را از هتل چی‌های معمولی به میلیونرهای کشور بدل نمود دست بشوید.

از روباوری این دو گروه جنایتکاران جهادی-طالبی بر می‌آید که تیم حاکم در ارگ تلاش دارد «آب گل‌آلود کرده ماهی بگیرند». کرزی و حواریونش می‌کوشند وضعیت را به وخامت بکشانند و زمینه را برای ادامه یک حکومت مصلحتی و ائتلافی متشکل از تمامی قاتلان و جنایتکاران مساعد کنند. حکومتی که در آن هم سرمایه‌های بادآورده خانواده کرزی حفظ باشد

و هم ادامه قدرت سیاسی جنایتکاران جنگی و مافیای مواد مخدر برای یک دهه دیگر تضمین گردد. زد و بندهای پس پرده این روزها یکبار دیگر ثابت می‌سازد که «انتخابات» فقط نمایشی بود برای مشروعیت بخشیدن به دولتی به مراتب فاسدتری که بزودی رویکار می‌آید در حالی که رای مردم هیچ نقشی در آن نداشته و نخواهد داشت.

هر دو بازی و در کل نقشه‌کری برای آینده مستقیماً با حمایت امریکا طرح‌ریزی شده و سفارت امریکا در کابل به طور مساویانه برای طرفین امکانات مالی و تکنیکی مساعد کرده است. برای امریکا اساسی نیست از میان نوکرانش چه کسی جانشین کرسی می‌شود، مهم این است که این شخص حامی منافع امریکا بوده و برای برآورده شدن برنامه‌های امریکا در کشور جانفشانی نماید. برای رسیدن به این هدف امریکا حاضر است هم جنایتکاران جهادی را در آغوش بگیرد و هم طالبان وحشی را ناز و نوازش بدهد.

تجمع جنایتکاران طالبی در مسجد عیدگاه کابل

نویسنده: رها آرزو

وجدان انتظامی و شجریان کجا وجدان هنرمندان افغان کجا

عزت‌الله انتظامی هنرمند
پیشکسوت تیاتر و سینمای
ایران که با نقش آفرینی در
فلم ماندگار «گاو» ساخته
سال ۱۳۴۸، به شهرت جهانی
رسید، پیشنهاد ۹۰ میلیونی
بانک ملی و بانک صادرات و
مسکن دولت جمهوری اسلامی

ایران را به خاطر گذاشتن عکسش جهت تشویق سرمایه‌گذاری در این بانک‌ها رد کرد. این هنرپیشه نامدار که در بسا فلم‌های با جنبه اجتماعی نقش بازی نموده و چندین بار جوایز بازیگر نقش اول را از آن خود کرده‌است، حاضر به معامله با بنگاه‌های پولی رژیم خون و خیانت ولایت فقیه ایران نشد.

اتفاقاً مردم ایران در این زمینه خوشبخت‌تر از مردم ما اند. کم نیستند هنرمندان ایرانی که به‌سان انتظامی به شیرینی‌گهای رژیم دل نبسته و کنار

آمدن با یک رژیم مستبد را شرم و ننگ برای شان می‌شمارند. نمونه دیگر محمدرضا شجریان خواننده و آهنگساز پرآوازه ایرانیست که نسبت به پخش آهنگ‌هایش از «صدا و سیما» (تلویزیون دولت ایران) اعتراض کرد. وی در مصاحبه‌ای با «یورو نیوز» که در استانبول انجام داده‌است، می‌گوید:

«رادیو و تلویزیون فراگیرترین رسانه است و وقتی صدا از آن‌ها پخش نشود ارتباط با مردم هم قطع می‌شود و من در طول این سی و دو سه سال ارتباطی با تلویزیون نداشته‌ام. در اوایل، صدای من را پخش می‌کردند و من هم اعتراضاتی کردم. تصاویری روی صدای من می‌گذاشتند که اصلاً ارتباطی با موضوع نداشت. من هم اعتراض کردم و گفتم دیگر به شما اجازه نمی‌دهم که صدای من را پخش کنید.... من راضی نبودم و دیدگاه‌های اجتماعی‌ام با آنان هماهنگ نیست. این است که من هیچ وقت دوست ندارم صدایم از آن رسانه پخش شود؛ تا این که در این یکی دو سال اخیر من با جدیت دنبال کار را گرفتم و از آنان شکایت کردم که دیگر صدای من را پخش نکنند.»

اکثریت مطلق هنرمندان افغان اگر وجدان انتظامی و شجریان را می‌داشتند به یقین که از قراردادن هنر و صدای شان در خدمت خائن‌ترین و منفورترین افراد و مراجع حذر می‌کردند. کاش فرهاد دریا، سیتا قاسمی و لینا علم از انتظامی می‌آموختند و شرم و ننگ تبلیغات برای بدنام‌ترین بانک، «کابل بانک» را در کارنامه شان کمایی نمی‌کردند و امروز شرم بزرگ‌ترین دزدی تاریخ ما توسط عناصر مافیایی مثل محمودکرزی، حصین فهیم، شیرخان فرنود، خلیل فیروزی و غیره، به روی آنان نیز نقش نمی‌بست. کاش وحید قاسمی اگر معلم موسیقی نه که معلم وجدان خود محمدرضا شجریان را برمی‌گزید و در کنار سایر کارنامه‌های سیاهش، داغ سراییدن آهنگ تبلیغاتی برای تیم عبدالله را که سه حزب جنایت‌کار در آن حضور دارند، در پیشانی خود حک نمی‌کرد. او اگر شمه‌ای از شرافت شجریان‌ها را می‌داشت، تبدیل آهنگ‌هایش به سرود

فلم «گاو» به کارگردانی داریوش مهرجویی که عزت‌الله انتظامی نقش مرکزی را در آن بازی نموده، بر زندگی جوان فقیری به نام حسن و گاوش می‌چرخد. این فلم روایتی است از فقر و خرافات در اجتماع.

ملی‌باند اوپاشان را باعث عذاب وجدان دانسته از سرودن برای بریاددهندگان کشور دست می‌کشید.

هنگامی که یکی از آهنگ‌هایش در جریان انتخابات از تلویزیون دولتی ایران پخش می‌شد، وی در گفتگو با بی‌بی‌سی گفت: «در شرایطی که مردم در بهت و حیرت هستند و به گفته آقای احمدی نژاد، خس و خاشاک به حرکت در آمده‌اند، صدای من در صدا و سیما جایی ندارد. صدای من صدای خس و خاشاک است و همیشه هم برای خس و خاشاک خواهد بود.» و در ادامه علاوه کرد که هربار که صدای خود را از این رسانه می‌شنود احساس شرم می‌کند و بدنش می‌لرزد.

کاش شفیق مرید از صدها هنرمند آزادی‌خواه ایرانی و غیرایرانی فرا می‌گرفت که تبدیل شدن به بلندگوی تبلیغاتی مسخره‌ترین و پرتقلب‌ترین انتخابات دنیا را شرمساری دانسته، مردم را از چهره واقعی این مضحکه که فقط حاکمیت جنایت‌کاران و جاسوسان امریکا را مشروعیت می‌بخشد، آگاه می‌ساخت. نه این که آنان را با اعلانات تبلیغاتی‌اش به دام اندازد.

تعدادی از هنرمندان افغان از جمله فرهاد دریا زندانه در پی توجیه سقوط شان اند. او در مصاحبه‌ای با «صدای شما» رادیو بی‌بی‌سی در سوم میزان ۱۳۸۷

«دو حسن» را برای شرکتش در اعلانات تجارتي بیان کرده است:

«یکی آن که به کمک عواید آن اعلانات می توانم کودکان خیابانی و فامیل های نیازمند شان را کمک و حمایت کنم. دوم آن که این اعلانات گوشه ای از آب نان شکم بی هنر پیچ پیچ من و فامیلم را تهیه می کند»

نمی دانیم مشخصا چي مقدار از عواید این اعلانات برای کودکان خیابانی

محمدرضا شجریان خواننده، موسیقی دان،

آهنگساز و خوشنویس ایرانی.

هنگامی که یکی از آهنگ هایش در جریان انتخابات از تلویزیون دولتی ایران پخش می شد، وی در گفتگو با بی بی سی گفت: «در شرایطی که مردم در بهت و حیرت هستند و به گفته آقای احمدی نژاد، خس و خاشاک به حرکت در آمده اند، صدای من در صدا و سیما جایی ندارد. صدای من صدای خس و خاشاک است و همیشه هم برای خس و خاشاک خواهد بود.» و در ادامه علاوه کرده هر بار که صدای خود را از این رسانه می شنود احساس شرم می کند و بدنش می لرزد.

اختصاص داده شده و چي تعداد کودک با آن کمک شده است، اما بدون هیچ گونه شک می توانیم بگوییم که «حسن» اصلی شرکت در این اعلانات رسیدن به پول و شهرت است که فرهاد دریا و سایر هنرمندان از جمله وحید صابری، دین محمد غمخور، شفیق مرید و وحید قاسمی برای دست یافتن به آن ها از بوسه زدن به رکاب هیچ خاین و جانی حذر نمی کنند.

شاید هیچ عاقلی قبول نکند که فرهاد دریا در سیرکردن شکم خود و خانواده اش درمانده، و بدین منظور راهی ندارد جز شرکت در اعلانات تجارتي برای مافیایی ترین

شرکت ها و بانک ها. برای یک هنرمند آگاه و باوجدان بیدار انسانی، صدها راه

وجود دارد تا به کمک مردمش بشتابد، نه تبلیغ جهت پولاندوزی بیشتر برای دستگاه‌هایی که قاتلان و عاملان اصلی بربادی و پرپرشدن این کودکان در راس آن‌ها قرار دارند. آیا فرهاد دریا با دیدن این که حدود یک میلیارد دالر پول چپاول‌شده در کابل بانک طی هشت سال از بودجه ملت، پولی که باید برای تعلیم، صحت و رفاه «کودکان خیابانی و فامیل‌های نیازمند شان» به مصرف رسد، بازپرداخت می‌شود، احساس سرافکندگی می‌کند؟

بدون شک اساسی‌ترین کمک و رسالت هنرمند متعهد در شرایط حاضر

فرهاد دریا و اعلان «بانک تا بانک اس» برای کابل بانک.

آقای دریا، این را هم به یاد داشته باشید که
«هنرمند» تا هنرمند است!»

افغانستان برای کودکان و مردم این سرزمین، فریاد و انعکاس درد و آلام آنان و هدف‌قراردادن خاینان و جنایت‌کاران با سلاح هنرش است. متأسفانه در چند دهه اخیر در کشور، اکثریت هنرمندان کشور ما از ناکام‌ترین و وجدان‌خفته‌ترین هنرمندان روی زمین بوده‌اند. آنان از هر چیز گفتند و می‌گویند، به هر چیز می‌خوانند و می‌سرایند جز درد جانسوز ده‌ها دخترکی که

مورد بی‌ناموسی زورمندان و قومندانان تنظیمی قرار گرفته‌اند؛ جز اشک و خون صدها زن و کودک که با بم‌های ناتو و آمریکا تکه تکه شدند؛ جز زخم بی‌التیام هزاران پدر و مادری که شاهد تباه‌شدن کودکان شان اند و بالاخره جز برای سرزمین تباه‌شده‌ای که جنایت‌پیشه‌ترین و فاسدترین عناصر نوکر آمریکا، پاکستان، ایران و غیره بر آن حکومت می‌رانند.

خانم شاکری که در چندین راهپیمایی در شهرهای مختلف اروپا در اعتراض به قوانین ضدانسانی علیه زنان در ایران و افغانستان، شرکت نموده، می‌گوید:

«صدای من، صدای زنانی است که خوانده نمی‌توانند. سخنان من، سخنان آنان است. پرنده آزادی‌ای که در سینه‌های شما اسیر است، یکجا با صدای من می‌خوانند.»

انتظامی، شجریان، شاهین نجفی، داریوش اقبالی، گیسو شاکری و بسا دیگر

گیسو شاکری، خواننده تبعیدی ایرانی که از درد و رنج ملتش می‌خواند.

خانم شاکری که در چندین راهپیمایی در شهرهای مختلف اروپا در اعتراض به قوانین ضدانسانی علیه زنان در ایران و افغانستان، شرکت نموده، می‌گوید: «صدای من، صدای زنانی است که خوانده نمی‌توانند. سخنان من، سخنان آنان است. پرنده آزادی‌ای که در سینه‌های شما اسیر است، یکجا با صدای من می‌خوانند.»

هنرمندان و فرهنگیان ایران و جهان قبل از هرجیز دیگر تعهد به مردم و آرمان‌والی آنان را در دستور کار شان قرار داده‌اند و به گفته احمد شاملو خود را کفن‌پوش کرده‌اند. اما بخش اعظم شاعران، نویسندگان و آوازخوانان افغان کاملاً از جنس دیگر و عاری از هرگونه تعهد اجتماعی اند. در شرایط بدبختی یک ملت، معمولاً هنرمندان و روشنفکران نقش مهمی بر دوش دارند، اما در افغانستان دردا که دالر و

مقام بخش عمده هنرمندان و روشنفکران را فلج و بی‌نیش ساخته در بهترین حالت به عناصر بی‌طرف بدل کرده که مهر سخیف سکوت بر لب کوفته‌اند. آنانی که بی‌تفاوتی و سکوت نیز اختیار می‌کنند در واقع طرف ستمگران را می‌گیرند چون به گفته لیوناردو داوینچی «هیچ چیز مانند سکوت حاکمیت را قدرتمند نمی‌کند.»

ژباړی

په ټاکنو کې د جنایتکارانو شتون په دموکراسي ملنډې وهل دی

پدې ورځو کې د رسنيو له لارې د جمهوري ریاست لپاره د یوولس نوماندو لاپې پټاڅي او د خلکو تیرويستنه د هر انسان کرکه او غصه د هغو کسانو په وړاندې راپاروې کوم چې د خپلو تورو تیارو او کرغېړنو کړنو سربیره بیا هم هڅه کوي ځانونه ملی شخصیت او له موره

خیر غوښتونکي زیریدلی خیرې ثابتې کړي. ککړو رسنيو هم دغه د ماشومانو لوبه جدې نیولې کوبښن کوي چې د ټاکنو تنور تود وساتي. د رسنيو لویه برخه د عامه افکارو د گډوډولو ماشین په توگه د خلکو هغه او دغه سانسور شوو نظرياتو ته دا شان انعکاس ورکوي چې گواکي ټول ملت د جمهور رئیس د ټاکنې ورځې لپاره په دومره شوق او ذوق کې ډوب دی چې د هغې ورځې لپاره لحظه شمارې کوي. هغوی پدې شان شعارونو لکه: «راځې چې په ټاکنو کې گډون سره خپله

راتلونکې ځلانده کړو»، «ستاسې رایه ستاسو راتلونکې»، «یوه رایه ستاسو برخه لیک ټاکې» او پداسې نورو شعارونو د خلکو ذهنونه چمتو کوي دا چې ګواکې د ورې تر شپاړسمې نیټې به وروسته د افغانستان د خلکو په مخ د جنت دروازي پرانیستل کیږي او هیواد به د لوږتیا او پرمختګ لورې ته لار پیدا کوي.

خو واقعیت دادی چې خلک د دغه تکرارې او ګول وهونکو لوبو څخه ستومانه او په تنګ راغلي. په ژوره توګه له خنثا او ډالرې شنونکو څخه خلک پوهیدلي او درک کړی ئي ده چې د معلوم الحالو نوماندانو له نمایشې ګډون څخه د «بدلون»، «تحول»، «اصلاح»، «رفاه» او د هغوی پداسې نورو تشو شعارونو باور نلری او هیله ترینه کیدای نشی. کله چې د خلکو منځ ته لاړ شی داسې خبرې ترینه تر غوږو کیږي چې د هغو ډیری برخه دا ثابتوی چې هغوی د روانې نندارې په هکله ژوره پوهه لری. خو په خواشینې سره د ملت د زړه خبرې په عمده رسنیو کې ځای پیدا کولای نشی. زیاتره خلکو د خپلې تجربې له لارې تر لاسه کړیده چې په ټاکنو کې د ازمایښت شوو، ناکامه او فاسده څیرو ګډون کوم چې په کلونو کلونو د افغانستان د بربادې او خیانت لامل شويدي هیڅکله به هم کوم بدلون منځ ته رانشی. که په کلیو، ښارونو او بازارونو کې له خلکو سره خبری وکړی، دشان جملی لکه: «هغه

د سپاهي ګمنام جاده د تنظیمي جنايتکارانو د خیانت او وینې تويوونکو کلونو په جريان کې.

د دغې سیمې زیاتره برخه د ګلبدين د راکټونو په واسطه ويجاړه شويده چې کابلینانو حکمتیار ته د راکټيار لقب ورکړی.

کس چی امریکا ئي وغواړی بریالی کیږی»، «راتلونکی جمهور رئیس تر وړاندی ټاکل شویډي» او «زه خپل وخت په رایه ورکولو نه ضایع کوم» په سلگونو ځله اوری.

یو له هغو ټکو څخه چی د خلکو غصه او کرکه ئي د واکمنی دستګاه په وړاندی راپارولې ده، هغه د جنګي جنایتکارانو شتون په ځانګړې توګه قطب الدین هلال د ګلبدین د فاشیست ګوند له لوړپوړو د یوولس نوماندو په منځ کی ده. هغه چی د ګلبدین د بدنام او ملې ضد ګوند دویم کس پیژندل کیږی پداسی حال کی د ټاکنو پرسیدلې بازار ته ننوت چی ګوند ئي اوس هم د بیګناه خلکو وژلو ته دوام ورکوی او پرله پسې د ځانمرګو او نورو جنایتکارانه پیښو مسؤلیت په غاړه اخلې چی په هغو کی زمونږ عام وګړې قربانې کیږی. دغه ګوند چی د «نیواکګرو په وړاندی د مبارزی» چیغی وهی په عملی توګه یو شمیر سربداله مشران ئي لکه: فاروق وردک، هادې ارغندیوال، وحیداله سباوون، کریم خرم، حلیم فدایی، جمعه خان همدرد، عمر داؤدزې او داسی نور چی د پوښالې دولت مهمی چلوونکې مهرې دی د لویدیځ د سیاستونو پلې کولو لپاره هلې ځلې او سربښندنه کوی. په ټاکنو کی د هلال ورننوتلو هیچا ته شک پرېښود چی دغه ګوند له ټولو غولوونکو او درواغجنو نارو سورو سره اوس هم د امریکا په اخور کی سر ټیټ کړیدی او د «وسله وال اپوزیسیون» په نقش کی د «ترهګری په وړاندی جګړه» کی امریکایي ډرامې ته رسمیت ورکوی.

د افغانستان په تلویزیونو کې د هلال تاریخ رتلي خبري لیدل چی په شیطان صفتي سره د استقلال ادعا کوی، بنسکور درواغونه د هر سالم انسان زړه بدوالې او کانگې را منځ ته کوی. هغه چی په اسلامي گوند کې د ۵۴ کالو د غړیتوب دعوه کوی بیا هم داسی بنسکاره کوی چی گواکی پخپله خوښه یی ارگ ته د ننوتلو پریکړه کړیده. هغه د «بخدي نیوز» خبريال ته په ۱۳۹۲ کال د تلې په ۱۹ د یوې پوښتنې په ځواب کی وویل: «زه یو خپلواک نوماند یم، نه پوهیرم چی امیرگلبدین حکمتیار چیرې دی. د خپل نوماندتوب په هکله ما ښاغلي حکمتیار سره خبري کړی ندی.»

ډیری خلکو د خپلې تجربې له مخې تر لاسه کړیده چی ټاکنې د ازمايښت شوو، ناکامه او فاسده څیرو په شتون کی کوم چی په کلونو کلونو په افغانستان کی د بربادې او خیانت لامل شويدي هیڅ شی به د خلکو په گټه بدلون ونکړی.

تر دغی اندازې رسوا دروغ انسان حیرانوی، هغه چی په څو لسيزو کی د گلبدین د گوند دویم شخص په توگه خپل ناروغ امیر سره یو ځای د بیگناه خلکو د وژلو، بربادولو او د راکټونو اورولو قومانده ورکوله د خلکو ژوند ئي له تباهی سره مخ کړي وه، خو اوس د یوې بیگناه پوختکي (موسیچه) په جامه کی راڅرگندیری د دموکراسي اکت

او نخرې کوی. هغه چی پدی ورځو کی په مناظرو او گردې میز په شاوخوا د طوطی په شان زړه پوری او ښایسته جملې له خولې وباسی، تر پرون پوری د اسلامي گوند د هیئت په سر کی ارگ ته تگ راتگ درلود او د دولت په پیسو، د کابل په ډیرو لوکسو استراحت ځایونو کی ډډې لگولی. اوس همدغه سړي په ډیرې بي حیايي او سپین سترگې توب د خپلواکي ادعا کوی. واقعیت دا دي اسلامي گوند چی په کلونو کلونو د آی.اس.آی په غیر کی روزل شوی د خپلو پاکستانې بادارانو، احتمالاً د خپل کرغیزن او ککر ملاتړي جنرال حمید گل په مشوره دغي نوې لوبی ته دانگلي دی.

څو ورځي تر مخه گلبدین د اسلامي وینې ځکوونکی گوند امیر په یوې اعلامیه کی ویلی وه چی: «ما د جمهوري ریاست څو نوماندو ته خپل شرایط وړاندی کړی وه چی د هغوی له منځه پرته له هلال څخه بل کس د دغو شرایطو د منلو جرئت ونکړ، لدی کبله ئي له گوند څخه وغوښتل چی هغه ته رایه ورکړی.» ایا په

افغانستان کې به داسې یو احمق پیداشی چې د اسلامي گوند تاریخچې ته په کتو سره چې سرتريايه له معامله گرې، خیانت او جنایت څخه ډکه ده بیا هم په دغو چټلو او درغلیو باور وکړی چې گواکې د هلال جوړښت او پيوند د وینې تویوونکې گوند له جوړ شوي پوټکي څخه جلا وگنې؟

هلال د اسلامي گوند د مهم رهبري غړې په توگه پرته د پاکستان او په ځانگړې توگه د گلبدین له اشارې یو گام هم اخیستلای نشي. خو هغه ولې هڅه کوی چې دا هرڅه پټ او ځان خپلواک وښايي؟ دلیل یې دادی چې د دی ډلې رهبري هم درک کړیده چې د هغوی جنایتکاره او گوډاگي څیره د افغانستان د خلکو په وړاندې تر اخیږن حد پورې تیاره او کرغېړنه ده. ډیرو بې خبره او ناپوه کسانو هم د خپلې تجربې له مخې درک کړیده چې دغه ډله د پاکستان د آی.اس. آی د لاس امسا په توگه دنده لرې چې افغانستان تر دی زیات د تباهی او بربادې کندې ته واچوی.

په یوې غوره انساني ټولنه کې هلال باید د زرگونو هیوادوالو د وژونکي په توگه محکمې ته وگاړل شي. هلال چې دغه استدلال له سیاف او نورو تنظیمي رهبرانو څخه په پور اخیستي، په یوې «مناظرې» کې وویل: «هیڅوک ثابتولای نشی چې زما لاسونه په مستقیمه توگه د چا په وینو ککړ شوی دی.» که چیرې دغه اخواني منطق د جنایتکاره رهبرانو د بې گناهي لپاره یو اصل ومنل شي، پدې ډول به هتله، پینوشه، خمېنې، سوهارتو او د تاریخ داسې نور جلادان بیگناه وي ځکه چې هغوی هم په مستقیم ډول څوک وژلي ندی، یواځې ئې د وژلو او بربادولو امر ورکړی.

اسلامي گوند لکه دهر بنسټپال ډلې په توگه هیڅکله په خپل قول او ژمنې ټینګ ولاړ ندی. دغه گوند د خپل تاریخ په څو لسیزو کې تل د حالاتو مطابق خپلې جامې بدلي کړې له ډیرو جنایتکارو او وینې څکونکو ډلو ټپلو او دولتونو سره په پټه او ښکاره غاړه په غاړه شويدي.

په هغه ورځو کې چې زمونږ ملت د روسي تیریکوونکو او د هغوی خلقي او پرچمي مزدورانو په وړاندې یو موټې په جکړه بوخت وه، گلبدین، کې.جې.بې. سره اړیکې ټینګې کړې وې تر څو د خپلو سیاسي رقیبانو په وړاندې پټې دسیسې په لاره واچوې. د متحده ایالاتو د جمهوري غوښتونکي گوند څیرنیزې کمیټې په یو گزارش کې د پاکستان استخباراتي سازمان پدې محکوم کړ: «سره لدی چې پاکستان له کې.جې.بې سره د گلبدین له پټو اړیکو خبرتیا لری خو بیا هم له دغې ډلې څخه په پراخه کچه خپل ملاتړ ته دوام ورکوی» («ایران سیاسي»، ۱۳۸۰ کال د کب ۲۰)

د روسې ضد جگړې پر مهال دغه گوند د سې.آی.ای له ډیرو منل شوو لاس پوڅو څخه گڼل کیده چی د امریکا د مالي مرستو او وسلو غټه برخه ورله ځانگړی شوی وه. سې.آی.ای دغه پلید گوند ته په پاکستان کی د انسان وژلو ځای په جوړولو کی بشپړه مرسته وکړه تر څو د ملي شخصیتونو، دموکراتانو او د پردې پالو په ضد تروریستي کړنې تر سره کړای شی. په تېرو دوه لسیزو کی زمونږ د هیواد ډیر متفکر مغزونه یو پر بل پسې د اسلامي گوند له خوا ترور شول تر څو د پردې پاله او ملي ضد رهبرانو لپاره میدان شغالي شی او په افغانستان کی د ملي او مترقي غورځنګونو له شتون پرته د امریکا د تېرې او چپاول لپاره زمینه برابره شی.

د پاکستان کرکجن او رتل شوی دیکتاتور ضیال الحق، گلبدین سره ژمنه او ژبه کړی وه چی له گوند سره ئی په افغانستان کی تر قدرت رسیدلو پوری مرسته کوی او تر بریالیتوب وروسته به د دواړو هیوادونو په منځ کی کرښه او پوله د منځه وړی. د افغانستان - پاکستان گډ کنفدراسیون جوړوی چی پاکستان به په هغه کی واکمن نقش لري.

د آی.اس.آی پخوانې رئیس جنرال حمید گل په ۱۹۸۸ کال د جولای په میاشت کی د ضیال الحق په عنوان یو لیک لیکلی وه چی:

«د اتحاد د اوه گونو گوندونو رهبران په بشپړه توگه مونږ پوری تړلې دي. ځینی د هغوی مونږ سره کار کوی او مونږ ته ئی ټینگه ژمنه راکړی... پاکستان باید تر ممکن حد پوری ټولی پوځي او سیاسي مرستی اوه گونې اتحاد په ځانگړی توگه د حکمتیار اساسی ډلې ته چی ډیره ځواکمنه، پرنفوذ او د ډاډ وړ ډله ده په پام کی وساتي... اوسنی موخه داده چی په راتلونکي کی دغه تنظیمونه په افغانستان کی یو آزاد اسلامي حکومت چی د پاکستان پلوې وې او په خپله خوښه د پاکستان - افغانستان کنفدراسیون جوړ کړی او پاکستان په هغه کی عمده نقش ولوبوي هوکړه وکړی. د دغه کنفدراسیون تر منځ باید پولې له منځه یوړل شی او یو گډ اقتصادي جوړښت منځ ته راشی... وروسته تر هغه زمونږ د سیاسي موخي له مخې د دی کنفدراسیون جوړول باید د افغانستان د اسلامي حکومت (حکمتیار) له خوا وغوښتل شی...» (د جگړې او مقاومت کلونه - اکرام اندیشمند)

واقعيت دا دی اسلامي ګوند
چی کلونه کلونه د آی.اس.آی
په غیږ کی پروت دی، د خپلو
پاکستانې بادارانو احتمالا د
خپل کرغېړن او تورمخې ملا
تړی جنرال حمیدګل په مشوره
دغې نوې لوبی ته وردانګلې
وی.

دغه خائن او تبهکار ګوند د
روسانو او د هغوی د ګوډاګیانو
پر ضد جګړه کی زمونږ د ملت
مبارزه د شاله خوا په تورې
وهلي، یو وخت خپله ګلبدین
په یو مشهور متحدالمال په ترڅ
کی چی بیا وروسته رسوا شو،
خپلو قومندانانو څخه غوښتې
وه، ټولې سیالي ډلې د خپل نفوذ
لاندی سیمو څخه بیرون کړي،
که چیری هغوی له خپل ځان

څخه ځواکمن او غښتلي تشخیصوی د روسانو له مزدور دولت سره په همغږي کی
د هغوی په ځپلو او له منځه وړلو کی هڅه وکړي.

کله چی د نجیب لاس پوځي دولت د نسکوریدو په حال کی وه، اسلامي ګوند له
خلقیانو سره د شهنواز تنې په مشرۍ اتحاد جوړ کړ. دغه زمونږ د زرګونو هیوادوالو
قاتل ئی په غیږ کی ونيو او آی.اس.آی ته ئی معرفی کړ.

د تنظیمي سپو ته ورته جګړو پر مهال د جمعیت ګوند، جنبش، وحدت، اتحاد
او داسی نورو کابل په کنډواله بدل کړ او د کابل ټوله شتمنی ئی خپلو پاکستانې
اربابانو ته ډالۍ کړه. اسلامي ګوند په کابل د زرګونو راکټونو په اورولو سره محشر
جوړ کړی وه چی د دوه لسیزو په تیریدو سره سره اوس هم زمونږ خلک لدی خپکی
(کابوس) څخه نشی کولای د شپې ارام خوب ولری.

اسلامي ګوند د ډالرو لاس ته راوړلو په موخه سلګونه افغانان د سي.آی.آی
د کړنلاری له مخې د منځنۍ اسیا جمهوریتونو په ځانګړي توګه ازربایجان ته د
ویجاړوونکې جګړې او لوتماری لپاره مخ کړل او په هغه ځای کی ئی بنسټپالي ته
وده ورکړ.

یواځی د «افغانستان د ټاکنو خپلواک کمیسیون» له خوا د هلال او سیاف د
نومندې تائیدول کافی ده چی د ټاکنو دغه پروسه بی اعتباره او نامشروع اعلام
شی.

پورته یاد شوی ملي ضد کړنو یواځي د زرګونو کړنو څخه د ګوتو په شمېر څو
نمونې وي چی د دغه خاین، مرتجع او پردي پاله ګوند خبیثه خیره ئی انځور کړه.

اوس یو له هغو کسانو څخه یو کس د ګلبدين د بنسټ لاس په توګه چی پدغه ټولو شرارتونو او ناوړینونو کی پراخ مرکزي نقش درلود په سپین سترګیتوب او بی حیایی سره د «دموکراسۍ»، «عدالت»، «د بنځو حقوق»، «آزادۍ» او داسی نورو خبرو سره هره ورځ په رسنیو کی را ښکاره کیږي چی زمونږ د ځوریدلو خلکو په ټپونو مالګی دوږوې.

د دي پخوا کی په اصطلاح هغه «کارپوهان»، «شنونکي» او «رون آندې» چی وجدان یی له لاسه ورکړی په پورتنیو حقایقو سترګي پټوی او د ځینو دغه مافیایی کړیو د شتون په صورت کی بیا هم د خلکو په غوږونو کی پف کوی چی په «دموکراتیکه پروسه» کی ګډون وکړي، پدی ډول درغلیز او مافیایی نندارې باندی چی د ورې په شپاړسمه نیټه سر ته رسیري پرده اچوي.

د ۲۰۱۳ کال د مې په ۱۶ د کابل ښار د شاه شهید په سیمه کی ځان وژونکی برید چی د نهه تنو غیر نظامي کسانو او دوه ماشومانو د مرګ لامل وګرځیده. هادی زرغون د اسلامي ګوند ویاند د (رویټرز) خبریال سره په یوې مرکه کی د دي برید مسؤلیت په غاړه واخیست. (د ای.ایف.پی له انځور څخه)

امان الله د نالوستو وګړو غم خوار

د افغانستان د همبستګۍ
ګوند یو وار بیا د خپل تکړه،
مبارز او ژمن غړي د لاسه
ورکولو له امله د غم په ټغر
کښیناست. د همبستګۍ
ګوند د امان الله مرګ غټه
تشه بولي او کورنۍ او ملګرو
ته یې د هغه د مړینې
تسلیت وایي او ژمنه کوي

چې په نه سترې کیدونکې مبارزې سره به د هغه لارې ته دوام ورکوي.
امان الله د یار محمد زوی د کنړ ولایت ناپې ولسوالۍ اړوند د بریکوټ
د کلي په یوه بیوزله کورنۍ کې په داسې وخت کې چې هیواد یې د
روسانو مستقیم یرغل لاندې و، په ۱۳۶۰ لمریز کال کې نړۍ ته سترګې
پرانستلې. لا وخت تیر نه و چې د ګوداګیانو «خلق او پرچم» د زور
زیاتي له امله بیوزله پلار یې چې بزګر و، خپل پلارنۍ ټاټوبی خوشې او

د چترال اړوند کلکتهاک کمپ ته په کډوالۍ اړ شو. څرنگه چې هغه مهال د روسانو د يرغل پر وړاندې د وطن پالو افغانانو لخوا کلکه او نه سترې کيدونکې مبارزه روانه وه، د ده مشر ورور خان زمان هم د هيواد ساتنې په نيت د يو شمير مخکښه روڼ اندو په ليکو کې چې د روسانو په خلاف يې قومي سنگرونه جوړ کړي وو، ورننوت.

کله چې د ده مشر ورور وليده چې دغه روڼ اندي نه يواځې د روسانو پر ضد وسلواله جگړه کوي بلکې په قلمي ډگر کې د روان نسل د ښوونې او روزنې په برخه کې يې ښوونيز مرکزونه هم جوړ کړي، هماغه وه چې نوموړي خپل ورور امان الله د خپل هم سنگره ملگرو په لاس کې ورکړ خو دا په خپلو لاسونو وروزي. کله چې امان الله د دغه سفر په نيت د خپلو ملگرو سره د چترال نه د کویتې په لور حرکت پيل کړ، د يوې دسيسې په پايله کې د خپلو نورو ملگرو سره د پاکستاني پوليسو لخوا ونيول او زنداني شول. څرنگه چې د ده ملگرو په قلمي مبارزه ټينگ باور درلود هماغه شان يې ده سره د زده کړې په برخه کې هومره هڅه او هاند وکړ چې نوموړي په ډيره کمه موده کې وکولای شو چې ليک لوست زده کړي او خپلې کورنۍ ته ليکونه واستوي. آن تردې د ده ۱۴ مياشتني بند باندې د ده کورنۍ خبره نشوه.

له بند څخه د راخلاصيدو وروسته نوموړي په پيښور کې خپلو زده کړو ته ادامه ورکړه او له فراغت څخه وروسته په هماغه ليسه کې د ښوونکي په صفت وټاکل شو او افغان بچيانو ته د زده کړې ورکولو هيله يې چې په زړه کې درلوده، په پوره زړه وړتيا او باور سره ترسره کوله. نوموړی د روان نسل او هم د خپلې ټولنې لومړنيو اړتياو څخه باخبر و او د خپل هيواد د اکثريت نالوستو وگړو په خاطر غمگين و، نو

ځکه یې د خپلې کورنۍ او شاوخوا غریبو او بې وزلو خلکو ماشومان او په ځانگړې توگه انجونې لیک لوست ته هڅولې. هغه مهال چې په افغانستان کې د افغانستان د همبستگی گوند د بنسټ ډبره کېښودل شوه نوموړي د دغه گوند د غړیتوب ویاړ تر لاسه او د دې گوند په ټولو چارو کې او په خاصه توگه لاریونونو کې د هماغه مشر ورور په خیر فعاله ونډه درلوده. د نوموړي له ځانگړینو څخه یوه دا وه چې د ملگرو لخوا ورسپارل شوې هره دنده یې په وخت سره ترسره کوله او هغه دنده به یې د لومړیتوبونو په سر کې نیوله، ځکه هغه په دې پوهیده چې دا د ټولو پریکړه ده، نو د هغې له امله به یې د ملگرو د پریکړو سخت درناوی کاوه. له بده مرغه نوموړی د څو کالو راهیسې د پښتورگو په ډیره ناوړه ناروغۍ اخته و او ډاکټرانو ورته ویلي وو چې دواړه پښتورگي یې باید لرې شي او ۳۰ سلنه چانس لري چې ښه شي. له یوې خوا ډیر مالي لگښت او له بل پلوه دې عملیات تضمین هم نه درلود، نو هغه له دې کاره ډډه وکړه.

هغه د خپل ژوند وروستی شپې او ورځې په سختو کړاونو کې تیرې کړې چې په پای کې د ۱۳۹۲ کال د کب د مایشتې په ۹ مه نیټه له دې نړۍ سترگې پټې او خپل ملگري او کورنۍ یې په دروند ویر کې کښینول.

یاد یې ژوندی، لاره یې روښانه!

«مغلوبیت در جنگ با متجاوز قوی نه این که از افتخار یک ملت نمی کاهد، بلکه بر افتخارش می افزاید. چیزی که از افتخار واقعی یک ملت می کاهد، همان تسلیم شدن به دشمن متجاوز است پیش از آن که شمشیر دفاع از نیام کشیده باشد. آشکارا است که مقاومت و مبارزه دوامدار یک ملت ضد تجاوز استعماری در آخر منجر به شکست و پیروزی آن ملت می گردد.»

میرغلام محمد غبار

فعالیت‌های حزب

گزارشی از مظاهره‌ی «حزب همبستگی افغانستان» در ولایت کنر

در ۱۶ جوزا ۱۳۹۳، صدها تن از اعضا و هواداران «حزب همبستگی افغانستان» طی یک مظاهره در کنر حملات راکتی و بمباردمان دولت تروریست پرور پاکستان را تقبیح کردند که به ابتکار اعضای حزب همبستگی در کنر ترتیب داده شده بود.

آنچه این مظاهره را برجسته و خار چشم بنیادگرایان ساخته بود، حرکت دوشادوش زنان با مردان بود که باشندگان کنر تا کنون سراغ چنین حرکتی را نداشته‌اند. من نیز به‌هیئت عضو حزب همبستگی با جمعی از دوستانم از کابل، در این حرکت مردمی دوشادوش دیگران گام نهادم.

مظاهرة ساعت ۱۰ پیش از چاشت از مقابل پوهنتون سید جمال الدین افغان آغاز یافت و ساعت یازده و نیم در چوک مرکزی ولایت کنر با سخنرانی روهینا، نماینده محصلان حزب همبستگی، و خواندن اعلامیه به پایان رسید. روهینا در سخنانش گفت:

«مردم شریف کنر، من به نمایندگی از دفتر مرکزی حزب همبستگی افغانستان از کابل آمده‌ام تا همبستگی خود را با شما اعلام نموده و راکت‌پرانی‌های ارتش پاکستان را محکوم نمایم. ما درکنار شما ایستاده‌ایم. مردم ما اشغال امریکا را دید که به چه اندازه قتل و تجاوز و ویرانگری برای ما به ارمغان آورد. به همین ترتیب دولت پاکستان که بربادی و ویرانی که طی چهار دهه در کشور ما انجام داد، مردم ما آنان را ابداً نه می‌بخشند و نه فراموش می‌کنند.»

در این تظاهرات، در حدود ۸۰۰ زن و مرد که اکثریت شان را محصلان جوان

از ولایات کُتر، ننگرهار و کابل تشکیل می‌داد، شرکت جسته بودند. قابل ذکر است که در حدود ۴۰۰ تن این معترضان را هواداران و اعضای حزب همبستگی تشکیل می‌داد ولی پس از آغاز تظاهرات، به‌طور تقریبی ۴۰۰ تن دیگر از باشندگان ولایت کُتر به جمع معترضان پیوستند. شعارهای مردم‌پسند علیه دولت پاکستان، ایران، امریکا و به دفاع از تمامیت ارضی در جریان مظاهره، مردم عام و رهگذر را چنان به وجد آورده بود که کارشان را رها کرده و هم‌پای ما گشتند. مردمی که از ستم و جو حاکم به ستوه آمده‌اند، فریاد مظاهره‌چیان را درد خود پنداشته با علاقمندی و با احساس خودمانی در صف‌ها پیوستند و ما را جهت بهبود مظاهره همکاری می‌کردند.

ما پلاکارت‌هایی حاوی شعارهای ضد دولت اشغالگر پاکستان، امریکا و سایر جنایت‌کاران را به زبان‌های پشتو، دری و انگلیسی با خود حمل می‌کردیم. هرچه به محل اختتام مظاهره نزدیک می‌شدیم، صف‌ها بزرگ‌تر می‌شد و مردم دسته دسته به ما می‌پیوستند. همه از حملات وحشیانه دولت پاکستان و بی‌خانمانی مردم روستایی ما می‌گفتند و علیه بی‌کارگی دولت فاسد افغانستان و مداحی مقامات در برابر سردمداران پاکستان حرف می‌زدند.

هوا نهایت گرم بود و مسیر مظاهره طولانی. دکانداران فراوانی را دیدم که بی‌مکت بوتل‌های آب و نوشابه سرد را به مظاهره‌چیان مجانی می‌دادند. پدر کهن سالی را دیدم که در مسیر تظاهرات کراچی زردآلویش را به پاس شهامت مظاهره‌کنندگان بی‌هیچ توقعی برای همه توزیع می‌کرد. پدر دیگری از دکانش با بلندگوی دستی‌اش پایین شده به درون صف‌ها رفت و با شعارهایش دولت متجاوز امریکا، پاکستان، رژیم فاسد کابل و سازمان‌های استخباراتی سی.آی. ای و آی.اس.آی را مسبب جنگ دانسته و آخ دل همگان را کشید. در ضمن، اعلامیه حزب همبستگی به پشتو و دری به شکل وسیع پخش شد.

درمیان همه دلگرمی‌ها، مخالفت‌هایی نیز وجود داشت. مثلاً چند تن به تظاهرات پیوستند ولی پس از این که در اعلامیه حزب همبستگی، نام باندهای منفور گلبدین، ملا عمر، حقانی و عبدالله را خواندند، از صف تظاهرات جدا شدند. تقریباً تظاهرات به پایان رسیده بود که فردی با محافظ مسلح از راه رسید و خواست که به یکی از برگزارکنندگان تظاهرات حمله کند که شما برخلاف

فرهنگ و عنعنات ما عمل کرده‌اید و چرا زنان به سرک‌ها آمده‌اند. معترضان مانع حرکات بیشترش شدند و او را به یک سمت کشیدند. نماینده ولایتی حزب همبستگی برایش گفت که باوجودی که فردی جاهلی هستی ولی آیا تاریخ افغانستان را خوانده‌ای که ملالی می‌وند زن بود و بیرق مبارزان افغان بر ضد انگلیس را برافراشته نگه‌داشت. این فرد که پسان دوستان کنری درموردش برایم گفتند که حاجی میا حسن عادل نام دارد و رییس پیشین شورای ولایتی کنر است، در حال حاضر مصروف کارزار انتخاباتی برای عبدالله است و در گذشته دوسیه تجاوز به دختر ۱۷ ساله علیه او نیز درج است، در جواب گفت که من به زنان بدون چادری حق گشت و گذار در کنر را نمی‌دهم. نماینده حزب همبستگی برایش گفت که بلی خودت نمی‌دهی چون ماهیت تو و حزب از طالب هیچ فرقی ندارد ولی به یاد داشته باش که در تمام قریه‌ها و روستاهای کنر زنان بدون چادری دوشادوش مردان در مزرعه‌ها کار می‌کنند. این طالب‌اندیشه وقتی با مقاومت مردم روبرو شد، صحنه را ترک کرد. آنچه مردم این ولایت را با ما گره زده بود، نفرت بی‌پایان شان از اشغالگران، مداخله‌گران و جنایت‌کاران معلوم‌الحال است. به همین لحاظ، احساسات و مهمان‌نوازی مردم محل بالاتر از توقع ما بود. به ادامه کمک‌های همیشگی هواخواهان حزب در کنر، یکی شان کرایه و متباقی مصارف محصلان اشتراک‌کننده از کابل را به دوش گرفت تا کمکی باشد به بنیه مالی حزب. در مسیر راهپیمایی و پایان تظاهرات، تبصره‌های مردم عام شنیدنی بود. یکی شان که بنابر ازدحام زیاد نتوانستم نامش را بفهمم به نماینده ولایتی حزب همبستگی در کنر گفت:

«شما سنگ بنیاد را گذاشتید. در شهر کنر زنی به چشم

نمی‌خورد ولی زنان حزب همبستگی با شرکت شان در تظاهرات

این دیوار را شکستند.»

نویسنده: واحد منصوری

قصابان طالبی چرا رها می شوند؟

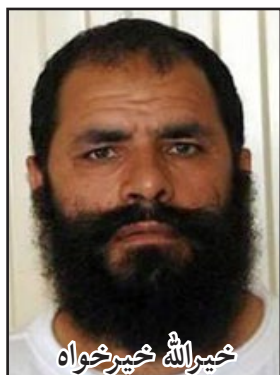
با رهایی پنج تروریست خطرناک طالبی توسط دولت امریکا، برای هزارمین بار عوام‌فربشی و دروغین‌بودن «جنگ علیه ترور» کاخ سفید ثابت گردید. رهایی جلادان طالبی و رنگمالی دوباره آنان به‌عنوان «طالبان معتدل»

برنامه شوم امریکاست برای تحمیل دوباره این دایناسورهای تاریخ‌زده بر ملت ما. رهایی پنج آدم‌کش از گوانتانامو که لقب «مهمانخانه طالبان در کیوبا» را به آن داده‌اند، یک دسیسه‌ی برنامه‌ریزی‌شده بود. آنان ظاهراً در بدل رهایی «بوئی برگدال» ۲۸ ساله، یک سرباز امریکایی که پنج سال پیش از پایگاه نظامی امریکا فرار کرده خود را به طالبان تسلیم داده بود، رها شدند. تمامی آنان به قطر فرستاده شدند تا دوباره با شیخ‌های عرب برای برنامه‌های آینده شان

در افغانستان سازماندهی کنند. او با ما پنج تروریست وحشی و خطرناک را در برابر سربازی معاوضه نمود که در امریکا منحیث خاین شناخته می شود، چون نه در جنگ بلکه به پای خود به طالبان پیوسته بود.

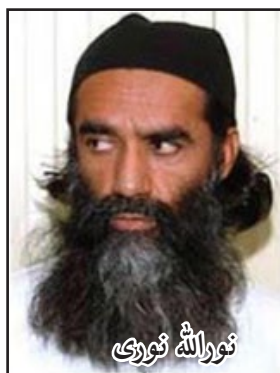
ابتدا کمی در شناخت از این پنج قاتل:

خیرالله خیرخواه: از قندهار است و در سال ۱۹۶۷ تولد شده. در مدارس اکوره ختک و حقانیه پاکستان درس خوانده. در زمان طالبان یکی از چهره های مهم کابینه ملا عمر بود. به حیث وزیر داخله، رئیس زون شمال و والی بلخ و هرات کار کرده است. او از سال ۱۹۹۴ در کنار ملا عمر ایستاد. در ۲۰۰۲ در قندهار از سوی نیروهای ویژه امریکا بازداشت و به گوانتانامو انتقال داده شد.

خیرالله خیرخواه

نورالله نوری: متولد سال ۱۹۶۷ از ولایت زابل است. او در زمان امارت طالبان به حیث والی لغمان و بلخ ایفای وظیفه کرده است. بلخ در زمان طالبان یکی از مراکز مهم طالبان در جنگ علیه ایتلاف شمال بود که وحشت بی مانندی را بخصوص علیه هموطنان هزاره ما در آنجا راه انداختند.

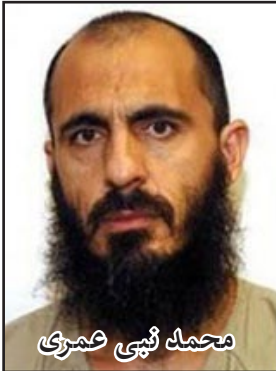
نورالله نوری

نورالله نوری در سال ۲۰۰۱ در قلعه جنگی از سوی افراد دوستم بازداشت و پس از تحویلی به امریکایی ها در ۲۰۰۲ به گوانتانامو منتقل شد.

عبدالحق وثیق

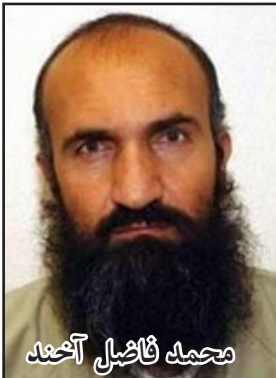
عبدالحق وثیق: در ۱۹۷۱ در غزنی افغانستان متولد شد. در زمان اقتدار طالبان به حیث معاون اول رییس استخبارات یا اداره امنیت کار کرده که در واقع گرداننده اصلی استخبارات طالبان بود که

محمد نبی عمری

در پس پرده توسط آی.اس.آی کنترل می‌شد. در ۲۰۰۲ از سوی امریکایی‌ها بازداشت و به گوانتانامو منتقل شد.

محمد نبی عمری: باشنده اصلی ولایت خوست است و گفته می‌شود از رهبران و نزدیکان ملا عمر است. در مورد وظایف رسمی او جزئیاتی در دست نیست.

محمد فاضل آخند

ملا محمد فاضل آخند: از ارزگان است. در زمان طالبان به حیث لوی درستیز و معاون وزیر دفاع و وظیفه انجام داده. او همچنان برای مدتی مسئولیت نظامی این گروه را بر عهده داشت. در قندهار بازداشت و به گوانتانامو انتقال داده شد.

چرا این دشمنان خطرناک مردم ما رها می‌شوند؟ باراک اوباما به دنبال رهایی این آدم‌کشان در بیانیه‌ای گفت که آزادی برگردال «بیانگر تعهد جدی امریکا است مبنی بر اینکه ما هیچ سرباز زن یا مرد خود را در میدان جنگ رها نمی‌کنیم».

اگر حیات سربازان امریکا واقعا برای کاخ سفید ارزشی می‌داشت، مطابق آمار رسمی ۴۴۸۹ تن آنان را در جنگ جنایت کارانه و دروغین عراق و ۲۲۲۵ تن دیگر را در کارزار عوام‌فریبانه «جنگ علیه ترور در افغانستان» به کشتن نمی‌داد.

این واقعیت دیگر بر همگان هویدا است که طالبان یک پروژه امریکاییست و جو بایدن، معاون اوباما، سال‌ها قبل اعلان نموده بود که «طالبان دشمن ما

نیستند». رهایی این رهبران نیز تلاشی است برای قدرتمند ساختن طالبان، چون امریکا برای پیشبرد سیاست هایش در افغانستان و منطقه به آنان هنوز نیاز جدی دارد.

جورج بوش در روز ۷ اکتبر سال ۲۰۰۱، روز صدور فرمان اشغال افغانستان تعهد سپرد که «تروریستان طالب و القاعده را که دشمن مشترک افغان‌ها و امریکاست، نیست و نابود خواهد کرد». با گذشت سیزده سال از این «تعهد» که فقط دروغی برای فریب اذهان عامه جهت اشغال افغانستان بود، تمامی رهبران طالبان چه در کابل و چه در اسلام‌آباد و قطر و نیویارک آزادانه گشت و گذار می‌کنند و با گذشت هر روز برای مطرح ساختن دوباره، از آنان شخصیت‌سازی می‌شود. مهره‌های مهم طالبان چون عبدالوکیل متوکل، عبدالسلام ضعیف، مولوی قلم‌الدین، سید اکبر آغا، معتصم آغا جان، رحمت‌الله واحدیار، عبدالرحمان هوتک، وحید مزده و غیره آزادانه در کابل می‌خرامند و حتا با پول دولت زندگی دارند. توهین به ملت و بی‌شرمی به حدی رسیده که کرزی عبدالرحمان هوتک را منحیث یکی از کمیشنران «کمسیون مستقل حقوق بشر افغانستان» نصب نمود!

این رهبران طالبان در زمان حکومتداری خود زندگی را برای مردم ما دوزخ ساخته بودند و این کشور بیچاره در آن زمان هیچ تفاوتی با زندگی در قرون وسطا نداشت. امریکا زمانی که طالبان را در ۱۳۷۵ جانشین حکومت شر و فساد ربانی ساخت، تمامی قاتلان تنظیمی را چه در افغانستان و چه در کشورهای غربی حمایت کرد و برای شان زندگی مجلل و بی‌درد سری فراهم ساخت. زمانی که برنامه طالب در سال ۲۰۰۱ به پایان رسید، برنامه مشابه را برای محافظت از رهبران طالب نیز انجام داد.

امریکا با برنامه‌ریزی دقیق، تحلیل روشن از اوضاع افغانستان و شناخت عمیق از گروه‌های تنظیمی، طالبان و یتیم‌شده‌های منفور خلقی و پرچمی را برای منافع ملی واشنگتن به خوبی مورد استفاده قرار می‌دهد و همچون کاندوم از آنان کار می‌گیرد. رهایی طالبان و شکل‌گیری جریان‌ات تازه طالبان در کابل و کشورهای عربی دقیقا برنامه دیگرست که امریکا برای سال‌های آینده آن را طراحی می‌کند. از یکسو در یک نمایش کاذب دموکراسی از «انتخابات»

حمایت می‌کند و جنایت‌کارترین انسان‌های قرن را رنگمالی و آرایش کرده در پرده‌های تلویزیون‌ها نمایش می‌دهد و از سوی دیگر تاریک‌اندیش‌ترین انسان‌های قرن را به بهانه تبادل اسرا دوباره رنگ و روغن کرده به افغانستان می‌فرستد.

رهایی جنایت‌کاران از زندان‌ها و دادن مصونیت قضایی به آنان هرگز به تامین ثبات و صلح در افغانستان کمک نکرده برعکس افغانستان را عمیق‌تر به سوی بحران، جنگ و توحش سوق خواهد داد. به علت همین سیاست‌های جنایت‌کارنوازانه سیزده ساله است که امروز پلشت‌ترین قاتلان ملت جرئت تمام یافته با بی‌شرمی به خود لقب قهرمان می‌دهند و جهت رسیدن به ارگ مسابقه دارند.

امریکا در کنار زرادخانه نظامیش، از رسانه‌ها همچون سلاحی برای به بردگی کشانیدن ملت‌ها بیشترین سود را می‌برد. این کشور به هرجایی که قصد دست‌اندازی دارد، ابتدا با گسیل چینل‌های تبلیغاتی و استفاده از شعارهای دروغین «آزادی بیان»، «آزادی مطبوعات» و «دموکراسی»، زمینه ذهنی را برای تجاوز و اسارت ملت‌ها آماده می‌سازد و این را با صرفه‌ترین و سهل‌ترین راه رسیدن به اهداف شیطان‌اش تشخیص داده‌است.

ژباړی

بناغلی محقق، له هغو سره چی د بنځو تیونه یی پرې او د بندیانو پر کوپړیو یی میخونه ټکوهل، باید څه وشي؟

محقق چی د وحدت گوند مشری پر غاړی لری وای «باید د سر پری کولو عاملان وپیژندل او سزا ورکړای شي». هغه د ولسی جرگې به ناسته کی وویل «طالبان او پولیس په ناحقه د افغانستان د خلکو سرونه پرې کوی او وژنی یی». محقق د طالبانو لخوا د سر پرې کولو اندیینه کوی! هغه غوښتنه چی

دی اوس لری، د افغانستان خلک او د بشر د حقوقو پلوی بنسټونه له ۲۰ کالو

راهسی دا غوښتنه لری. آن تردی چی د کرزی گوډاګی حکومت ملاتړي کمیسیون هم په کراتو دا ویلی چی جګړه مار جنایتکاران دی محاکمه شي. څه موده وړاندی د «نیویارک ټایمز» ورځپاڼی په یوه لیکنه کی برېښې کړل چی د «افغانستان د بشر د حقونو کمیسیون» د دری لسيزو جنایتونه په یو ۸۰۰ مخیز راپوټ کی باوری کړي ولی په کابینه او پارلمان کی ناستو جنایتکارانو او جګړه مارانو له ویری یی نشی خپرولی. په دی راپوټ کی د لومړي مرستیال فهیم او دویم مرستیال خلیلی نومونه په افغانستان کی د کورنی جګړو د عاملان په توګه یاد شوی دي. برسیره پر دی د محقق، دوستم، عطا محمد، گلبدین او ځینی نورو تنظیمی ډلو مشرانو نومونه هم د جګړه مارانو او د ۱۳۷۱ نه تر ۱۳۷۵ ویجاړی اصلی عاملانو په توګه پیژندل شوي دي.

دا جنایتکاران پدی آند دی چی «ټول بڅښی» قانون په تصویبولو سره کولای شی د ۷۰۰۰۰ کابلیانو وېښی وبخښل او د افغانستان او په خاصه توګه د کابل ټپونه چی تر نن ورځی پټی شوی ندی، هیر شي.

آغلی محققه! آیا په سینما بریکوټ کی د خلکو په کوپړیو میخ ټکوهنه او د ښځو تیونو پرې کول دی هیر کړي؟ آیا په افشارو کی سر پرې کول دی هیر کړی؟ آیا هیر دی کړل چی یوی نجلی د جمعیتی ځناورو او لوټمارانو له ویری ځان د مکروریانو له څلورم پوره ښکته راګوزا کړ؟ آیا د مزار او پلخمري پر لویه لار د وحدت ګوند غړو لخوا د سپرو خرڅول دی هیر کړل؟ د عامه شتمنیو لوټ او تالان، په راکټ د کورونو ویشتل، پر نجونو او ماشومانو جنسی تیری کول، په کاتینرو که کبابول، میتیازی خوړل، د مړی نڅا، د عامه جوړښتونو په راکټ ویشتل او لوټل او په زرګونو نور داسی د تنظیمی ډلو نه بڅښونکي جنایتونه په په هیڅ مکرتوب د قربانیانو له زړه او ذهنه چی د عدالت د پلی کولو په تمه دي پاک نکړی. تا او تاته ورته خلکو د مظلوم ملت په حق کی له طالبانو ناوړه ظلمونو ترسره کړی چی د ۲۰ کالو په تیریدو سره خلکو له دغه ویرونکي خپسې نه خلاصون ندی موندلی.

دا د پیرو راهسی جنایت کونکي چی د طالبانو د جنایتونو پر وړاندی د تمساح اوبښکې تویوي ددی لپاره نده چی حق دی حقدار ته ورسیری، بلکه ددی لپاره یی بدن ریپری چی د عبدالعلی مزاری، ربانی، مسعود او د نورو مجرمو ملګرو برخلیک ورپه برخه نشی.

د افغانستان خلک غواړی هغوي چی د ښځو تیونه یی پرې کړل، د بی ګناه خلکو پر کوپړیو یی میخونه ټکوهل، د مړی نڅا یی ننداره کړه، په پولیګونونو کی ژوندی ښځ کړل، په ښکاره یی په دار وځړول او لاسونه یی پرې کړل باید سزا

وويني. دا جنایتکاران پیژندنې ته اړتیا نلري د لمر په څیر ښکاره او مشخص دی. ددوی د جنایتونو ډیری لاسوندونه شته چی دوی باید محاکمه او د کړنو سزا باید ورکړای شی.

زمونږ غمځپلي خلک غواړي چی هم د غویي د اتمی جنایتکاران، هم د غویي د اوومی جنایتکاران، هم طالبان او هم امریکایي نیواکگر او لويديځ پلویان دی د خلکو پر وړاندې د څارویو په څیر ځناورتوب ځواب ورکړي. نن یا سبا به دغه جنایتکاران د خپلو کړنو سزا وگوري، تر پایه نشی کولای د خپلو امریکایي، ایرانی، پاکستانی او... څښتنانو د بیرغ لاندې ژوند وکړی او د ملت له منگلو وتښتي.

نویسنده: سید رحیم شریفی

افشار بیست سال بعد از خرمستی تنظیم‌ها

چند روز قبل سری بر کوه‌های افشار زدم، و از سنگ‌رهایی دیدن نمودم که در جریان جنگ‌های خانمانسوز تنظیمی، از آن‌ها هموطنان هزاره ما توسط باندهای شورای نظار، اتحاد اسلامی و حرکت اسلامی مورد هجوم قرار گرفتند. این داره‌های جانی در

جنگ شان با آدم‌کشان حزب وحدت صدها زن و مرد و کودک بی‌گناه افشار را به‌صورت وحشیانه به قتل رسانیدند و بر مال و ناموس شان تجاوز نمودند. تصاویری از بلندای این کوه گرفته به سایت وزین «حزب همبستگی افغانستان» تقدیم می‌دارم.

برای رسیدن به ارگ، عاملان تیره‌روزی ملت دست به دست هم داده‌اند و در جریان کارزارهای انتخاباتی شان می‌کوشند حتا از فجایعی که خود مسبب آن بوده‌اند با نیرنگ‌های گوناگون به نفع خود سود برند. یکی از این فجایع که از آن

سوءاستفاده صورت می گیرد قتل عام افشار است. آنان با فریب دادن قربانیان افشار می کوشند، رای شان را بقاپند.

محقق که خود از جلادان جنگ های جنایت کاران تنظیمی کابل است، از یکسو همیشه سنگ دفاع از هموطنان هزاره و بخصوص بازماندگان افشار را به سینه می کوبد اما از جانبی با قصابان این قتل عام دست به معامله زد. او برای گول زدن مردم افشار شایعه ای را پخش نمود که گویا از عبدالله و تیمش تقاضای غرامت به قربانیان را نموده است و آن را شرط ادامه همکاری اش با آنان عنوان کرده است. بدون شک و شبیه ای می توان گفت که این دروغ رذیلانه ای جهت اغوای اذهان عامه مردم است و بس.

اینان همیشه از رنج و درد ملت ما به صورت بی شرمانه سوءاستفاده رذیلانه می کنند درحالی که کوچک ترین همدردی و همکاری با قربانیان نداشته اند و فقط به فکر کسب دالر و مقام اند.

همین اکنون بازماندگان افشار همچنان با مشکلات فراوان به سر می برند و طی سیزده سال هیچ مرهمی بر زخم های شان گذاشته نشد. محقق، خلیلی و امثال شان که خود را داعیه دار این هموطنان ما جا می زنند، حتا نخواستند که یک بنای یادبود برای جانباختگان مظلوم برپا کنند و تلاش هایی جریان دارد که ساحه گور جمعی این منطقه را که بنای فقیرانه ای توسط خانواده های شهدا بالای آن ساخته شده نابود سازند تا مثل دیگر قبرهای جمعی کشور، هیچ نشانی از بربریت و توحش شان باقی نماند.

اما زخم های ناسور درد دیدگان افشار و سراسر کشور، تنها با محاکمه و مجازات غداران ملی و ستمکاران نوکر بیگانه التیام یافتنی است و بس. امروز اینان می توانند سوار بر سرنیزه بیگانگان همچنان با سرنوشت ملت بازی کنند، اما به گفته سیف فرغانی «در مملکت چو غرّش شیران گذشت و رفت / این عوعو سگان شما نیز بگذرد.»

تصویری از مخروبه‌های افشار در سال ۲۰۰۲. سایر تصاویر را از بالاترین نقطه همین کوه برداشته‌ام.

با گذشت بیست سال از وحشت در افشار سنگرمایی که از آنجا آدم‌کشان شورای نظاری و سیافی مردم افشار را زیر رگبار گرفته بودند، همچنان پایرجا اند.

پوچک‌های گلوله‌هایی که بر سر مردم افشار شلیک شدند، هنوز در هر سو به چشم می‌خورند.

با آن که اکثر مردم به خانه‌های شان برگشته زندگی را از سر گرفته‌اند، اما هنوز هم از بلندای کوه می‌توان بعضی خانه‌های مخروبه را دید.

این سنگر در بالاترین نقطه کوه افشار قرار دارد که از آنجا به تاریخ ۲۱ و ۲۲ دلو ۱۳۷۱ (۱۰ و ۱۱ فبروری ۱۹۹۳) هموطنان ما در افشار مورد حمله وحشتبار قرار گرفتند.

نویسنده: کاوه عزم

اعتراضات کارگران در امریکا نشانه فروپاشی سیستم استثمارگر

یکبار دیگر جامعه امریکا که دولتش ادعای «صدور دموکراسی»، «حقوق بشر» و «عدالت» به سایر کشور های جهان را دارد، با موجی از اعتراضات و اعتصابات کارگری مواجه گشته است که در برابر بی عدالتی حاکم

برخاسته اند. به تاریخ ۲ دسامبر ۲۰۱۳ کارگران رستوران های غذای آماده (فاست فود) بخاطر بلند بردن مزد در شهرهای نیویارک، شیکاگو، واشنگتن دی سی، دیترویت و میشیگان دست به اعتصاب زدند. این کارگران که تعداد شان به هزاران تن می رسید تصمیم داشتند که در ۱۰۰ شهر امریکا به اعتراض شان ادامه دهند. به گزارش "اسوشیتد پرس" این بزرگترین راهپیمایی در زمینه

پایین بودن دستمزدها در چند سال اخیر بود.

معترضان با شعار «ما نمی توانیم با مزد ۷.۲۵ دالر در ساعت زنده بمانیم!» راهپیمایی را همراهی می کردند. در این تظاهرات کارگران خواهان افزایش معاش شان از ۷.۲۵ دالر به ۱۵ دالر در ساعت بودند. آنان می گفتند با مزد فعلی نمی توانند ضروریات مورد نیاز شان را خریداری کنند چون نرخ مواد خوراکی و پوشاک و ادویه بسیار بلند است و اکثریت این کارگران ادعا دارند که فرزندان شان شبانه گرسنه به خواب می روند.

«ارزش ما بیشتر از این است»

کارگران این رستورانها در طول هفته بطور متوسط ۲۰ ساعت کار می کنند و هیچ نوع بیمه صحتی ندارند زیرا به اساس قانون جدید بیمه، کارگرانی که در طول هفته کمتر از ۳۰ ساعت کار کنند شامل بیمه کارفرمایان

نمی شوند. خانم تیشا یکتن از معترضان این راهپیمایی می گوید رئیسش می داند که در این تظاهرات شرکت کرده بنا ممکن از کار سبکدوشش کند. او می افزاید که کارفرما در طول هفته بیش از ۲۰ ساعت کار برایش نمی دهد تا شامل بیمه نشود.

۵۰ میلیون تن در امریکا بدون بیمه صحتی زندگی می کنند و بخاطر فقر گسترده به داکتر مراجعه نمی توانند و یا توان خرید ادویه تجویز شده را ندارند. قیمت ادویه و خدمات صحتی نیز در امریکا به حدی بلند است که اصلا با سایر کشورهای جهان قابل مقایسه نیست.

مایکل مور، مستندساز عدالتخواه امریکا، در فلم مستند آگاهگرانه و دیدنی «سیکو» میزان وحشتناک بیعدالتی و فرب و نیرنگ در سیستم صحتی امریکا را به تصویر کشیده آنها را با امکانات وسیع و رایگان صحتی در کشور کوچک کیوبا به مقایسه گرفته است. دیدن این فلم به خودی خود کافیهست که عمق استبداد و غارت در امریکا را درک کرده بر شعارهای دروغین و رذیلانه حاکمان

آنکشور خط بطلان کشید.

در امریکا بیش از ۵۰ میلیون گرسنه وجود دارند که این رقم همه ساله بلند می‌رود. در این اواخر سنای امریکا تصمیم گرفته تا کمک مواد خوراکی به نام «سناپ» یا همان کوین را نیز قطع کند. باب آیکن مدیر عامل «فیدینگ امریکا» می‌گوید اگر این طرح سنا عملی شود تا ده سال آینده هر سال ۱ میلیارد و ۵۰۰ میلیون بسته‌های غذای که شامل نان صبح و شب است کمتر به فقرا توزیع خواهد شد. در همین حال ۶۰۰ هزار زن حامله و کودک زیر پنج سال از برنامه حمایت از زنان و کودکان نوپا (WIC) به بهانه کمبود بودجه نیز حذف شدند. در حال حاضر در امریکا ۲۴۰ میلیون تن در سن اشتغال وجود دارند که از آن جمله فقط ۱۴۰ میلیون کار دارند. در آنکشور ۲۵.۸ فیصد سیاهپوستان بیکار اند. بیش از ۲۲ فیصد کودکان امریکایی در فقر مطلق زندگی می‌کنند. در برخی از شهرها تقریباً ۵۰ فیصد از جمعیت آن بی سرپناه اند و ۳۸ میلیون نفر از طریق کوین زندگی خود را پیش می‌برند که این رقم در طول ۵۰ سال اخیر بیسابقه است. این درحالیست که به علت بحران اقتصادی دهها هزار واحد مسکونی متعلق به شرکتهای بزرگ خالی از سکنه اند.

«گسترش فقر را متوقف سازید»

فقر در امریکا روز بروز افزایش می‌یابد ولی دولت خونخوار و استعمارگر آن به جای حمایت از مردمش بالای جنگ و خونریزی سرمایه‌گذاری می‌کند و بار تمام این مصایب را مردم فقیر و بی‌بضاعت آن از طریق پرداخت مالیات کمرشکن متحمل می‌شوند.

دولت امریکا سالانه بیش از ۷۰۰ میلیارد دلار صرف مصارف نظامی داخلی می‌کند. در این بودجه مصارف جنگ افغانستان، عراق و بیش از ۷۰۰ پایگاه در ۱۳۰ کشور جهان و «بودجه سیاه» که مقدار آن را فقط رئیس جمهور می‌داند،

شامل نمی‌باشد. این درحالیست که مصارف هر سرباز امریکا در افغانستان سالانه به دو عشرایه یک میلیون دالر میرسد. بر اساس گزارش تحقیقی پوهنتون هاروارد، مصارف جنگ‌های جنایتکارانه امریکا در افغانستان و عراق سربه چهار الی شش تریلون دالر خواهد زد، پولی که اگر در راه درست به مصرف می‌رسید، فقر نه تنها در امریکا که در سراسر جهان ریشه کن می‌شد. علت این همه بدبختی و فقر در امریکا و جهان توزیع ناعادلانه ثروت است، چون سیستم در آنجا طوری تنظیم شده که حاصل زحمات اکثریت در دست چند نفر محدود متمرکز شده که به جنگ و تجاوز و اشغال دامن می‌زنند و از این طریق میلیاردها دالر به جیب شان واریز می‌شود. بر اساس گزارش مجله فوربز ۴۰۰ نفر از ثروتمندترین افراد جهان از امریکا اند که معادل ۵۰ فیصد مردم آنکشور سرمایه دارند و بر اساس گزارش موسسه آکسفام طی بیست سال گذشت ۶۰ درصد درآمد ثروتمندان جهان افزایش یافته. استیگلیتز برنده نوبل اقتصاد در یک مصاحبه به بی‌بی‌سی گفت:

«امریکا دوست دارد خودش را به چشم سرزمین عدالت و فرصت‌ها نگاه کند. اما آمار خلاف این را نشان می‌دهد. امریکا یکی از بدترین نرخ‌های توزیع عادلانه فرصت‌ها را در بین اقتصادهای پیشرفته دارد.»

این همه بدبختی و فقر که امروز دامنگیر مردم امریکا و جهان است از بین نخواهد رفت تا زمانیکه نادرترین و محرومترین مردم جهان خود دست به مبارزه گسترده، پیشرو و پیگیر زنند و حق خود را از حلقوم این یک فیصد طفیلی و مفتخوار به زور بگیرند.

نشریات «حزب همبستگی افغانستان» را در کابل و ولایات از آدرس‌های ذیل به دست آورده می‌توانید:

کنډز

جاده ولایت،
قرطاسیه فروشی محمد هارون

ننګرهار

شهر جلال آباد، چوک تلاشی،
مقابل گمرک کهنه
غرفه فروش اخبار و مجلات
جمیل شیرزاد

فراه

ولایت فراه، کتابفروشی عزیزی،
واقع ناحیه سوم، مقابل
لیسه نفیسه توفیق میر زایی

کنړ

ولایت کنړ، چغانسرای،
سرک قومندانۍ،
کتابفروشی احمد ظاهر

غزنی

ولایت غزنی، بازار سنگماشه،
سرجوی حوزه، کتابفروشی صبا

ننګرهار

ولایت ننګرهار، ولسوالی خیوه،
کتابفروشی سیار

کابل

نماینده‌گی انجمن نویسندگان افغانستان
جوار پارک تیمور شاهی

و

کتاب فروشی غلام نبی اشقري،
مکرویان سوم - مقابل بلاک ۱۱۲

و

جوی شیر، کتاب فروشی صافی حیات

و

چهار راهی صدارت، شرکت کتاب
شاه محمد

بلخ

شهر مزار شریف، چهارراهی
بیهقی، پوسته خانه شهری
کتاب فروشی عبدالغفور عرفانی

و

چهارراهی بیهقی،
مقابل نشنل بانک پاکستان،
کتاب فروشی فیروز

THE Voice of Solidarity

(HAMBASTAGI GHAG)

A Monthly Publication of the Solidarity Party of Afghanistan

20
JUNE
2014

«د افغانستان د همبستګۍ ګوند» د ۱۳۹۳ کال د غبرګولي په ۱۶ مه د پاکستان د پوځ توغندیز برید غندلو لپاره یو لاریون د کنړ ولایت په مرکز کی په لاره واچوه.

مړه دی وی امریکا
او د هغې
پاکستاني چوپړان!

د پاکستان دولت او
امریکایی ځینان یی،
په کنړ کی
د ترهګریزو څالو جوړولو
خوب دی ګور نه یوسی.